Lacrima Andreica
Dino-Rino şi amicii săi
Întâmplări glumeţe pentru minţi isteţe

Copyright © 2001 SAMUEL
ISBN 973 – 99933 – 8 – 9
Prima ediţie: 1500 exemplare – martie 1998
A doua ediţie: 1500 exemplare – iulie 2001
Editura SAMUEL Str. J. Honterus nr. 31 3125 Mediaş
Ilustraţii: Teofil Taban

Dino-Rino şi broscuţa necăjită

— Nu ştiţi cine este Dino-Rino? Ei bine, am să vă spun eu. Dino-Rino este un pui de rinocer alb. Este mititel şi tare neştiutor, are doar câteva zile de viaţă, dar ştiţi, pentru un pui de rinocer câteva zile înseamnă foarte mult, cam cât ar însemna pentru voi câţiva ani de viaţă.

Astăzi Dino-Rino, a pornit la plimbare în jurul casei sale. E tare curios să afle ce este dincolo de tufişurile acelea imense, verzi. Mama i-a spus că acolo se află Apa cea Mare, în care au murit mulţi pui de rinocer, însă el s-a hotărât să încerce să afle singur cum e Apa cea Mare. Mama i-a mai spus că Apa cea Mare este albastră, aşa cum e cerul, şi că ea se unduieşte domol la vale, însă este tare ciudată, căci pe cât pare de liniştită, pe atât de puternici sunt curenţii pe care îi ascunde. Oare ce-or fi acei curenţi? Mama nu i-a explicat prea clar, iar mintea micuţului Dino-Rino nu poate cuprinde atâtea lucruri pe care nici măcar nu le-a văzut.

Vesel, o porni fluierând pe cărare înspre tufişurile cele verzi. I se părea că este cale lungă până acolo. Trecu pe lângă familia Arici, pe lângă căsuţele familiei Melc, pe lângă familia Veveriţă, pe lângă doctorul Ciocănitoare. Tuturor le ură bună dimineaţa şi o zi bună, doar el era un rinocer educat. Doar cu Madam Bufniţa o încurcă. îi ură bună dimineaţa, iar ea îl goni supărată, ţipând îngrozitor de sinistru că pentru ea abia a început noaptea. Înspăimântat şi nedumerit, se mai

uită o dată spre cer… De bună seamă că era dimineaţă. Ridică din umeri şi plecă mai departe.

La o cotitură a cărării, sub o frunză de brusture, o broscuţă plângea cu foc.

— De ce plângi? se interesă Dino-Rino.

— Ce-ţi pasă?

— Te rog, spune-mi de ce plângi. Mama mi-a spus că dacă pot ajuta pe cineva trebuie s-o fac. Cred că te pot ajuta.

— Pe mine nimeni nu mă poate ajuta! Pleacă!

— Hii?! se miră el, ai o vânătaie pe lăbuţă. Ce-ai păţit?

— Tot aici eşti?

— Ei hai, nu mai fi atât de urâcioasă. Tot n-am să plec până n-ai să-mi spui ce e cu tine.

— Mă jucam cu alţi brotaci ca mine şi dintr-odată mingea a căzut pe o frunză de nufăr, peste o ţestoasă. M-am urcat pe frunză şi i-am cerut scuze. Mi-a confiscat mingea, şi mi-a tras un picior peste lăbuţă. Am căzut apoi în apă şi m-am lovit şi la cap. Acum ceilalţi m-au părăsit, iar eu n-am curajul să mă duc să spun mamei că nu mai am mingea cea nouă pe care m-a ajutat s-o cumpăr din economiile ei. Şi biata broscuţă începu să plângă de mai mare mila.

— Cum te cheamă?

— Bobiţă-Oac.

— Ei lasă c-am să te ajut eu.

— Tu? N-ai decât câteva zile. Nici măcar nu ştii să înoţi. Dino-Rino nu răspunse. Se ridică şi plecă.

Ajuns la tufişurile cele mai mari şi verzi, privi în dreapta, apoi privi în stânga. Linişte… Aaa, ia te uită, mingea cea galbenă a lui Bobiţă-Oac, uite-o acolo, la mijlocul apei. Tare se mai miră Dino-Rino cum putea fi acea minge atât de mare şi de strălucitoare. Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă spre apă. Îşi vârî un picioruş. Brrr, da ce senzaţie ciudată! Apoi, îşi vârî un alt picioruş.

— Hei, încotro? se auzi o voce piţigăiată în spatele lui.

— După mingea lui Bobiţă-Oac.

— Şi unde-i mingea?

— Uite-o acolo, în mijlocul apei.

— Aia nu e mingea lui Bobiţă-Oac.

— De unde ştii?

— Mingea lui Bobiţă-Oac e la mine.

Când Dino-Rino se întoarse, văzu o ţestoasă-pui, legănându-se ceva mai încolo pe o frunză de nufăr.

— Atunci te rog să mi-o dai. Sărmanul Bobiţă-Oac plânge întruna, iar mama lui o să-l certe dacă nu va merge cu mingea lui nouă acasă.

— Da’ cine eşti tu să-mi ceri mingea lui Bobiţă-Oac?

— Sunt prietenul lui.

— Ei bine, dac-o vrei, n-ai decât să ţi-o iei singur; şi zicând acestea aruncă mingea în apă.

— Mama ta nu ţi-a spus niciodată că nu e voie să fii răutăcios şi să iei lucrurile altuia? mai spuse Dino-Rino şi se aruncă în apă după minge.

Dar curenţii erau puternici şi-l luară pe Dino-Rino cu ei la vale.

— Ajutor, nu ştiu să înot! Sunt prea mic! Ajutor! Speriată, ţestoasa se repezi să cheme ajutoare. Ce noroc, mama lui Dino-Rino era aproape şi se repezi să-şi salveze puiul, apoi prinse mingea cea nouă şi galbenă a lui Bobiţă-Oac. Ţestoasa îl privea ruşinată pe Dino-Rino.

— Îmi pare rău c-am fost răutăcioasă şi l-am necăjit şi pe Bobiţă-Oac. Promit că mă voi schimba.

— N-ai vrea să rămânem prieteni?

— Chiar şi după tot răul pe care l-am făcut?

— Singur nu cred c-ai să teuşeşti să te schimbi cu adevărat. Şi aşa, Dino-Rino a mai câştigat doi prieteni.

Serbarea pădurii

Azi va fi mare serbare în pădure. E ziua recoltei. Ei, ce vă miraţi aşa? N-aţi mai auzit că până şi animalele au o zi a recoltei? De obicei toamna după ce şi-au umplut cămările, le-au verificat, se întâlnesc şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru darurile Sale şi pentru minunata Sa purtare de grijă. Cel puţin aşa se întâmplă în Pădurea Aventurilor, unde locuieşte Dino-Rino împreună cu familia sa.

Cum de obicei în seara în care se serbează recolta, fiecare aduce

câte ceva din cămară sau din ce a strâns. Dino-Rino se gândeşte oare ce va duce mămica sa la serbare.

Îl vedeţi? Acum stă pe rădăcinile unui copac gros şi se gândeşte. Abia aşteaptă să guste din toate acele bunătăţi minunate. Numai la gândul ăsta a început să-i lase gura apă.

— Salut, Dino-Rino!

— Salut, Bobiţă-Oac. Unde te grăbeşti?

— Trebuie să găsesc şi eu ceva să pun pe masa roadelor.

— Tu? Dar mama ta nu pune nimic? Tu eşti doar un copil?! Şi noi, copiii, trebuie su punem ceva?

— Şi eu trebuie să mulţumesc Domnului pentru hrană, nu-i aşa că nu-s prea mic pentru a mulţumi?

— Ştiu şi eu!?! Cred că e aşa precum zici. Am să merg şi eu să caut ceva să pun pe masa roadelor.

Şi se despărţiră, fiecare alergând să caute ceva frumos şi vrednic de a fi pus pe masa de mulţumire.

Dar, nu ştiu cum, seara parcă veni mai repede decât de obicei, iar Dino-Rino nu reuşise să găsească nimic. O alună? – e prea mică. Cum să aducă el o mulţumire atât de mică? Sau poate o floare de nufăr – e atât de frumoasă şi de parfumată … da, dar nu poate fi mâncată. Celelalte animale ar râde şi cu urechile de el. A, nu! Va duce un măr pădureţ – da, dar mărul pădureţ e tare acru, şi dacă cineva o să muşte din el se va strâmba ca la circ. Tare mai era trist acum Dino-Rino. Doar el nu va duce nimic. Se simţea tare neajutorat. Necăjit, se aşeză pe o piatră. Mai că plângea de necaz.

— Hei, Dino-Rino, ce-ai păţit?

Se uită în sus, se uită în dreapta, în stânga, în jos… Nimeni!

— Ei, acum sunt prea necăjit. Am început să aud voci…

— Nu, Dino. Sunt eu, Greieruş Scripcarul. De ce eşti necăjit?

— Păi, nu ştii?

— De unde să ştiu?

— Astă seară e sărbătoarea recoltei şi eu n-am nimic să pun pe masa aceea minunată…

— Doar atât?

— Ce, e puţin lucru?

— Păi, să-ţi spun ceva. Nici eu nu duc nimic.

— Cum așa?

— Eu voi cânta. Ăsta e darul meu.

— E o idee. Şi eu aş putea încerca.

Şi începu. Doamne! Aţi mai auzit vreodată un rinocer cântând? E mai fals decât aş putea eu să vă descriu. Sărmanul Greieruş Scripcarul îşi astupă urechile şi începu să ţopăie într-un picior de necaz. Nu-şi putuse niciodată imagina că cineva ar fi în stare să cânte atât de fals.

— Sss… tt… să… i! Stai! N-auzi?

În cele din urmă, Dino-Rino încetă.

— Nu, nu cred că e o idee bună să cânţi. Ştii, nu ai vocea frumoasă. Ești prea mic. Ce-ar fi să spui o poezie?

— Da' nu știu niciuna.

— Am să te învăţ eu.

Azi e zi de sărbătoare şi venim cu mic cu mare să aducem fiecare Câte-un semn de închinare. Şi acum noi Te rugăm să priveşti din cerul Tău Spre a noastră închinare să ne binecuvânţi pe fiecare.

Acum Dino-Rino avea ce aduce la serbarea recoltei.

Emoţiile erau tare greu de suportat, atât de grele că micuţul pui de rinocer se simţea copleşit de ele. Ieşi în faţă tremurând şi apoi începu…

— Mulţumim Dino-Rino, spuse Regele cel Bătrân, adică leul cel mai bătrân din toată pădurea. Mulţumim din inimă, e cel mai frumos dar din toate câte au fost aduse. Toţi au adus ce-au avut mai bun şi mai frumos, dar tot ce-ai avut tu mai bun şi mai frumos a fost inima ta şi Dumnezeu asta preţuieşte cel mai mult.

II

Pericolul că nu vă imaginaţi că toată lumea îl iubea pe Dino-Rino. Mai erau prin pădure câteva animale care speriau pădurea şi care trăiau izolate şi se ascundeau de ceilalţi. Dar Dino-Rino care avea acum deja șapte zile, se considera foarte mare și știutor.

O luă pe Cărarea Principală, spre inima pădurii să-l întâlnească pe Carapace.

— Bună-dimineaţa, albinuţelor şi spor la treabă.

— Bun-venit, Dino-Rino. N-ai vrea să guşti din mierea preparată

ieri să ne spui şi nouă dacă e la fel de bună ca şi alaltăieri?

— Cu plăcere, se bucură Dino-Rino.

Albinuţa îi întinse corola unei viorele pline ochi cu miere. Era grozavă!

— Sunteţi adevărate maestre! E foarte bună! Mulţumesc. La revedere!

Albinuţele zumzăiră mulţumite şi-şi văzură mai departe de treabă. Dino-Rino porni voios spre inima pădurii.

— Sărut-mâna, bunicuţo, salută el pe bunica copiilor Iepureştilor.

— Bună să-ţi fie ziua, băiete! Da' încotro?

— Spre luminiş, bunicuţo. Mă aşteaptă Carapace. Şi de acolo, la Balta Neagră.

— Să ai grijă, copile. La Balta Neagră sunt multe animale rele care pot să vă facă rău. Să nu vă jucaţi în apele ei.

— Mulţumesc, bunicuţo! Sărut-mâna.

— Of, of, tinerii ăştia, sunt mereu pe fugă. N-au timp nici să primească un sfat bun, suspină bătrânica aţipind pe scăunelul din faţa casei.

Odată ajuns la Balta Neagră, Dino-Rino uită cu desăvârşire sfatul bătrânei şi bucuros că şi-au găsit un loc retras şi liniştit pentru joacă, porni să construiască împreună cu Carapace o mulţime de diguri în argila de pe mal. Apoi, din frunze, îşi făcură multe plute. Nimeni nu-i deranja. Era cald, şi erau multe locuri unde se puteau juca feriţi de razele arzătoare ale soarelui. „E perfect locul ăsta de joacă", se gândea Dino-Rino.

Spre seară, o plută năucă dusă de vânt se repezi în apele cele mari ale Bălţii. Hotărât să n-o piardă, Dino-Rino se avântă după ea.

— Dino-Rino, nu te duce! Balta e periculoasă! Dar Dino-Rino nici nu-l auzi pe Carapace.

— Dino-Rino, n-auzi? Opreşte-te!

Dar puiul de rinocer îşi văzu de drum. Carapace privea neputincios de pe margine. Nu ştia ce să facă pentru a-şi opri prietenul. Dino-Rino făcu doar câţiva paşi şi se pomeni bot în bot cu un străin.

— Bună ziua, şi vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat, zise el

încurcat neştiind de unde răsărise străinul. Doar nu văzuse pe nimeni în apă.

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Nu vă supăraţi, dar mama mi-a spus că n-am voie să vorbesc cu străinii. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Eu? Sunt un crocodil. Mama ta nu ţi-a spus că n-ai voie să te joci în Balta Neagră?

„Oare ce-o fi aia un crocodil?” se gândi Dino-Rino, şi abia acum îşi aminti sfatul bunicii Iepureştilor. Dar, prea târziu! Crocodilul căscă o gură mare de tot, atât de mare încât Dino-Rino crezu la început că îi e somn. Însă când văzu cum se apropia crocodilul de el cu gura aceea mare, deschisă, abia atunci îşi dădu seama că el ar intra acolo întreg. Prea târziu, crocodilul era prea aproape şi Dino-Rino nici nu-şi mai simţea picioarele de frică.

— Alilili! răcni crocodilul. Auuu!

Dino-Rino era buimăcit. Şi deodată, se simţi luat pe sus şi tras afară din apă. Crocodilul se pierdu în adâncuri. Se întoarse pentru a mulţumi celui ce-l salvase, dar…

— Ajutooor! ţipă Dino-Rino şi dădu să fugă. Carapace însă îl prinse de picior, Dino-Rino se împiedică şi căzu cât era de lung şi de lat în argila malului.

— Aşa mulţumeşti binefăcătorului tău? se supără Carapace.

— Un crocodil! îngăimă Dino-Rino îngrozit.

— Un pui de crocodil, îl corectă Carapace.

— Lasă-l, îl înţeleg. Cei din neamul meu nu sunt prea amabili. De fapt, nu ne iubeşte nimeni. Dar eu n-am prieteni nici măcar printre cei din familia mea. Nimeni nu mă vrea.

— Lasă, nu plânge Croco-Puf, îl mângâie Carapace. Să ştii, Dino-Rino, că dacă el nu m-ar fi ajutat să arunc piatra în ochiul crocodilului acela rău, acum erai o chifteluţă gustoasă în stomacul lui. E tare curajos.

Încă speriat, Dino-Rino se ridică şi se apropie de puiul de crocodil.

— Toţi râd de mine pentru că am botul prea lung. Eu n-am niciun prieten care să mă ajute. Ceilalţi cred despre mine că n-am prea

multă minte…

— Dacă vei veni la şcoală, o să stai împreună cu noi, o să te joci cu noi, iar noi te vom ajuta acolo unde nu te descurci. Eu nu cred că un pui atât de curajos ca tine, e slab de minte. Ce zici, ai vrea să vii cu noi la şcoală?

— Da.

Îşi dădură întâlnire în curtea şcolii. Şi Croco-Pui se ţinu de promisiune. Veni la şcoală. Avea inima cât un purice, şi îşi ţinea privirile numai în pământ de teamă ca nu cumva să zărească dispreţul în ochii celorlalţi pui. Dar despre asta, în povestea următoare”.

19.

KsaisK…

Orice început e tare, tare greu

V-am promis, dragi copii, că vă voi spune cum a fost prima zi de şcoală a lui Croco-Puf.

Îşi dădură întâlnire în curtea şcolii. Croco-Pui se ţinu de promisiune. Veni la şcoală. Avea inima cât un purice şi îşi ţinea privirile numai în pământ de teamă ca nu cumva să zărească dispreţul în ochii celorlalţi pui. Tare ruşine îi era lui Croco-Puf. El era crocodilul cel urât, alungat până şi de ai săi. Era tare nefericit şi plin de teamă. Şi pe bună dreptate.

Toţi puii de crocodil din curtea şcolii făcură brusc linişte. Lui Croco-Puf îi venea să intre în pământ de ruşine. În urechi îi sunau vorbele lor usturătoare atunci când voia să se joace cu ei. Doamne, cât de tare doare să fii jignit de persoanele cele mai apropiate de tine.

— Ia uite, a venit şi Ascuţitoare! râse un pui de crocodil.

— Aşa i-o fi şi mintea, lungă? continuă un altul.

— Ce inteligenţă!?! se zbârli un bursuc.

— Ai dreptate, unde să-ncapă atâta inteligenţă într-un bot aşa

de ţuguiat?

Dino-Rino îşi simţea urechile arzând. Era tare supărat. Se întoarse spre grupul „glumeţilor”.

— Voi nu ştiţi despre inteligenţă decât că-şi bate joc de defectele celorlalţi? Să încep să râd şi eu de defectele voastre? Ce credeţi că voi sunteţi perfecţi?

Pentru câtva timp glumele urâte încetară. Dar mai apoi continuară prin spatele celor trei prieteni.

Începu ora de matematică. Doamna învăţătoare îl mângâie pe Croco-Puf pe creştet:

— Croco-Puf eşti bine venit în clasa mea; se întoarse să plece, apoi îl privi din nou... şi dacă vreunul din copii îţi face necazuri, vino şi spune-mi. Îţi promit că nu va scăpa nepedepsit.

„Ce mai alinare! se gândi Croco-Puf. Dacă am să-i spun învăţătoarei, mă vor bate în curte. Nu pot să le cer lui Dino-Rino şi lui Carapace să se bată pentru mine”.

În pauza următoare ceilalţi pui îl înghiontiră, îi aruncară mâncarea pe jos, îl insultară, sau şi mai rău, treceau prin faţa lui, îl priveau şi începeau să râdă. Oricât îl mângâiau Dino-Rino şi Carapace, Croco-Pui se simţea oribil.

În cea de-a treia pauză, din întâmplare, doamna învăţătoare trecu prin curtea şcolii şi văzu ce se petrece. Răutăcioşii au primit trei după-amiezi de detenţie. Ştiţi ce e asta? Copiii răi stau după ore toată după-amiaza într-o sală de clasă şi rezolvă cele mai grele probleme şi exerciţii de matematică.

Ultima oră de curs a fost tare grea pentru Croco-Puf. El nu voia să accepte ca cineva să fie pedepsit din cauza lui. Când ora se termină, Croco-Puf ieşi în faţă:

— Doamna învăţătoare, pot să vă rog ceva?

— Ha, ha, i-auzi! Are ceva s-o roage pe doamna, îl ironizară câţiva dintre cei pedepsiţi.

— Spune Croco-Puf.

— Vă rog eu mult de tot să nu-i pedepsiţi pe ceilalţi. Oricum, tot urât voi rămâne. Nu sunt ei vinovaţi că eu am botul atât de lung. Vă rog să-i iertaţi. Eu i-am iertat.

În clasă se aşternu o linişte ca de mormânt.

— Eşti sigur? întrebă uimită doamna învăţătoare.

— Da.

— Croco-Puf... ai un suflet mare, mare de tot. Sunt sigură că Dumnezeu apreciază foarte mult gestul tău frumos. Să ştii, Croco-Puf, că orice început este greu. Dar dacă vei continua să lupţi, vei reuși. Cu cine mergi spre casă?

— Cu Dino-Rino şi cu Carapace.

— Să fiţi atenţi.

Colegii s-au risipit tăcuţi spre casele lor. Le era ruşine că au fost aşa de răutăcioşi.

Pe drum spre casă câţiva pui de crocodil se apropiară timizi de Croco-Puf şi prietenii săi.

— Croco-Puf, ne pare rău că am fost răutăcioşi. Dacă tu nu vorbeai pentru noi, eram acum pedepsiţi şi părinţii ne-ar fi certat aspru şi ei. Dacă ne primeşti am vrea să ne jucăm şi să învăţăm împreună cu tine. Pe mine mă cheamă Croco-Dinte, pe el Croco-Creionel şi pe el Croco-Sticluţă.

Ajunşi în faţa casei lui Croco-Puf, Dino-Rino şi Carapace dădură să-şi ia rămas bun.

— Vă mulţumesc, băieţi. Fără voi n-aş fi avut niciodată curajul să încep şcoala sau să-mi fac noi prieteni.

Acum Croco-Puf avea prieteni noi. Ce a fost mai greu, a trecut, nu-i aşa copii?

din orino şi Minciunica ta, ce vă miraţi? Doar nu aţi început să credeţi că proverbul a prins viaţă?! Cum „care proverb”? Acela cu „minciuna are picioare scurte”. Nu! Minciunica e fiica lui Gogoaşăursul brun, cel care spune mereu „mor, mor” şi nu face ce zice. În Pădurea Aventurilor lumea l-a poreclit pe Moş Martin: Gogoaşă şi pe fiica lui: Minciunica. Dar fetiţei tare bine îi mai vine numele ăsta. Inventează o mulţime de istorii – dar asta nu înseamnă că scriitorii sunt mincinoşi. Nu aşa. Am să vă dau un exemplu. Minciunica i-a spus bunicului arici că fiul lui cel mai mare a râs de el prin pădure spunând că nu i-au mai rămas decât vreo doi ţepi. Ori, pentru un arici, asta e o mare jignire. Până să se lămurească lucrurile, a ieşit un scandal nemaipomenit.

Văzându-i pe Dino-Rino şi prietenii lui atât de Liniştiţi şi de mulţumiţi, în Minciunica se stârni invidia. Ea era singură. Animalele care o cunoşteau o goneau din preajma lor. „Dar eu n-am făcut nimic rău. Am încercat doar să fiu drăguţă şi le-am spus celor mari poveşti. Ce, ei nu spun poveşti puilor?” Copiii strigau după ea:

„Minciunica Gogoşica A zburat cu măturică”.

„Ei, şi ce dacă!?” se gândi ea. La urma urmelor nimeni nu o egalează la ora de compunere. Niciun pui din clasă nu alcătuieşte compuneri mai frumoase şi mai lungi. Da, dar ea rămâne tot singură. Nicio fetiţă-pui nu se apropia de ea şi nici ea nu se putea apropia de vreo fetiţă. Asta o necăjea tare mult. Dar firul gândurilor Minciunicăi se întrerupse când îl văzu pe Dino-Rino trecând singur prin curtea şcolii. În mintea ei o nouă „poveste” prinse contur.

— Dino-Rino, ai câteva momente?

„Să nu-ţi pleci urechea la sfatul celor răi, spunea mama. Sigur va începe să-mi toarne vreo minciună”, se gândi Dino-Rino, dar cu toate astea se opri. Nu putea fi nepoliticos.

— Dino-Rino, ce s-a întâmplat cu Carapace? Eu nu l-am văzut de multe zile la şcoală.

— E bolnav.

— Carapace? Păi ieri l-am văzut în poieniţă. Cred că mai era pe-acolo şi Bobiţă-Oac.

— Serios? Nu-mi vine să cred, Carapace e un tip serios. Minciunico, nu vreau să te jignesc, dar nu-mi vine să cred.

— Treaba ta, şi Minciunica se îndepărtă.

„Să fie oare adevărat? Ce ar avea de câştigat Minciunica? Nimic”. Dino-Rino era tare frământat de aceste întrebări.

Orele au trecut pe nesimţite. Dino-Rino o zbughi pe poarta şcolii spre poieniţă. Voia să se convingă că Minciunica nu spusese adevărul. Ajuns în poieniţă se ascunse după un trunchi gros şi aşteptă. La scurt timp apăru Carapace singur. Îşi rotea privirea prin poieniţă de parcă se temea să nu fie văzut, sau cel puţin aşa credea Dino-Rino. „Doamne, Minciunica avea dreptate”, şi Dino-Rino începu să alerge spre casă.

— Dino-Rino, stai! Unde fugi? Stai puţin! striga în urma lui Carapace, însă Dino-Rino nu mai voia să audă nimic. Se simţea înşelat

de cel mai bun prieten.

O luă pe o alee laterală. Voia să fie singur. Era tare supărat. Dar nici nu apucă să facă zece paşi şi se auzi chemat:

— Bună ziua, Dino-Rino. Cum se face că te întâlnesc pe o cărare atât de puţin umblată?

Era bunica Iepureştilor.

— Sărut-mâna, bunico.

Bunica ducea un şorţ mare, plin cu buruieni de leac.

— Pot să vă ajut?

— Hai să cărăm amândoi şorţul ăsta cu buruieni pentru ceaiuri. O să fie ceva mai uşor. Ei, ia spune-mi ce cauţi pe-aici?

Şi Dino-Rino îi povesti ce se întâmplase.

— Hram, se opri bătrânica în loc privindu-l peste ochelari. Şi deci tu ai crezut că totul s-a întâmplat după spusele fetiţei aceleia, Minciunica?

— Cum altfel, bunico?

— Şi nu te-ai oprit când Carapace te-a strigat?

— Nu. Sunt atât de supărat încât nu vreau să-l mai văd.

— Tare vă mai grăbiţi voi, tinereii ăştia. Spune-mi până acum ce fel de copil a fost Carapace?

— Serios, cuminte. Ce să mă fac? Am pierdut un prieten.

— Uşurel, băiete. Carapace nu se putea schimba în rău atât de repede, şi nu te-ar fi strigat dacă i-ar fi fost teamă să fie descoperit. În schimb fetiţei ăsteia îi stă în fire să facă asemenea lucruri rele. Numai când mă gândesc la bunicul Arici şi simt că mă ia cu supărare. De ce nu te duci să stai de vorbă cu prietenul tău înainte de a hotărî ceva? Doar îl priveşte şi pe el. Ia nu mai fi tu aşa bosumflat şi du-te de vorbeşte cu Carapace. Şi-apoi dacă ai vreo nelămurire cu el, mai treci pe la mine să stăm de vorbă. Ce zici?

— Cred că aveţi dreptate. Aşa voi face.

— Eu de-aici mai am puţin până acasă. Lasă-mi mie legătura cu buruieni şi du-te degrabă la prietenul tău. Nu cred că lui să-i fie mai uşor acum.

— Mulţumesc, bunico! Mulţumesc mult de tot!

— Mergi sănătos băiete, zâmbi blând bătrâna.

— Cum ai putut să-mi faci asta? izbucni Dino-Rino.

— Salut, bătrâne! Şi mai încet cu uşa că e cam veche şi s-ar putea să cadă, se burzului şi Carapace.

— Salut, salut, făcu bosumflat Dino-Rino.

— Mai bine, spune-mi tu mie, de ce m-ai chemat în poieniţă? Şi tot tu faci pe nebunul!

— Eu te-am chemat? Cine ţi-a spus?

— Minciunica.

Abia acum îşi dădu seama Dino-Rino ce se întâmplase de fapt.

— Mie, Minciunica mi-a spus că tu te joci în fiecare zi în poieniţă în loc să vii la şcoală. Am crezut că m-ai minţit atunci când mi-ai spus că eşti bolnav. Îmi pare rău că nu te-am crezut.

— Şi mie îmi pare rău că am crezut-o pe Minciunica. A doua zi la şcoală Dino-Rino se postă în faţa fetiţei.

— De ce m-ai minţit? Şi de ce te-ai dus la Carapace şi l-ai chemat în poieniţă? Ştiai că este bolnav. De ce ai făcut asta?

— Voiam să-mi fac şi eu prieteni.

— Aşa?

— Nu ştiam o altă cale. Am crezut că fac bine aşa.

— Pe minciună nu se poate clădi niciodată o prietenie adevărată şi trainică. Numai prin fapte bune şi sinceritate se poate naşte o asemenea prietenie, Minciunico. Să ştii pe viitor aceste lucruri, spuse doamna învăţătoare care auzise, întâmplător, discuţia.

Cutia magica lată că a început vacanţa de Crăciun. În Pădurea Aventurilor nu e niciodată iarnă adevărată cu zăpadă şi cu ger. Acolo iarna plouă. Plouă mult şi parcă fără socoată, ca şi cum cineva, sus în nori, a uitat să mai închidă robinetul de la baie. Când plouă în pădure animalele stau bine ascunse, la căldură.

„E tare nesuferită ploaia asta. Bălţi, noroaie, şi alte bălţi, şi alte noroaie… asta-i toată distracţia din vacanţa de Crăciun", oftă Dino-Rino şi îşi deschise cartea lui cu poze. Printre peisaje ciudate cu munţi uriaşi şi goi, Dino-Rino descoperi cu uimire o poză cu dealuri albe, cu copaci îmbrăcaţi în hăinuţe strălucitoare, o casă şi ea albă şi prin fereastră

văzându-se pomul de Crăciun. „Doamne ce frumos e!”, şi parcă o adiere răcoroasă atinge nările lui Dino-Rino. „Ce frumos plouă acolo. Plouă cu zahăr”, se minună el.

— Mamă, mamă! Uite aici, în poza asta, plouă cu zahăr!

— Nu, puiule, nu plouă cu zahăr, zâmbi mama. Ninge. Aceia sunt fulgi de nea. Acolo este atât de frig, încât stropii de ploaie se transformă în fulgi de nea.

Dino-Rino se aşeză în faţa ferestrei. E ajun de Crăciun. Trebuie să vină colindătorii. Doar el e obligat să stea în casă. Acum câteva zile a căzut în apa rece a lacului şi l-a prins guturaiul. Oare Moş Crăciun ce-o să-i aducă micuţului necăjit? Tot ce şi-a dorit a fost să poată merge şi el la colindat. Însă guturaiul l-a făcut prizonier.

Şi-a lipit botişorul de geamul rece şi umed şi priveşte afară amărât. Stropii de ploaie cad mereu şi mereu, parcă făcându-i în ciudă. Cad mereu cu zgomot pe pământ, pe frunzele copacilor, pe sticla ferestrei, peste tot. Dino-Rino îi priveşte înciudat.

În casă e cald şi bine şi din bucătărie iese plutind transparent un abur dulce şi aromat. Zgomotul ploii parcă acum cântă şi... gata! Dino-Rino a adormit ţinându-şi capul pe palme, rezemându-şi năsucul de canatul ferestrei.

Dar ce e? Ce se-aude? De departe, parcă de foarte departe se aude un cântec, o melodie duioasă... da, o colindă! Au sosit colindătorii!

Dino-Rino se ridică amorţit şi buimac.

Până şi Moş Crăciun a venit. Uite cadoul sub brăduleţul încărcat cu figurine de turtă dulce şi lumânări.

Carapace se oferă să-i ţină de urât prietenului său. Ce bine e să ai prieteni!

— E tare mic darul de anul ăsta!

— Lasă Dino-Rino, nu fi dezamăgit. Mai bine desfă ambalajul să vedem ce e înăuntru.

— Ai dreptate. Hai să vedem ce ascunde ambalajul, în doi timpi şi trei mişcări ambalajul era desfăcut.

— O cutiuţă de lemn? Doar o cutiuţă de lemn?

Lui Dino-Rino îi venea să plângă. Aceasta părea a fi cea mai urâtă noapte de Crăciun din toată viaţa lui.

— Doamne, Dino-Rino. Dacă n-ai fi bolnav aş zice că semeni tot mai mult cu Bursuc-Urâciosul, ăla de mai tot timpul bombăne şi mormăie după toţi şi despre toate cele. Nici măcar nu ştii că ţii în mână un cadou care ar face invidios orice copil din pădurea asta. E o cutie magică, o cutie nemaipomenită, Dino-Rino!

— Ei, şi ce-i cu asta? şi în poveşti toate-s magice.

— Lasă glumele proaste, Dino-Rino! Tu nu ştii că în ssara de Crăciun ţi se pot împlini toate dorinţele?

— Chiar toate?

— Păi, bunica aşa mi-a spus.

— Tare aş vrea să văd o ninsoare adevărată, oftă Dino-Rino. Toate îi ieşiseră pe dos în săptămâna asta. Era atât de necăjit încât nici nu băgă de seamă că îi alunecase printre degete cutiuţa magică. Cutiuţa căzu jos, făcu un buuum! şi capacul îi sări cât colo. Vai, nu! mai era un capac. Dino-Rino curios îl desfăcu. Din cutiuţă ţâşniră fulgi mari, fulgi albi şi acordurile unei colinzi pe care Dino-Rino o iubea nespus.

— Ninge! Ninge din cutiuţa magică! De necrezut!

— Opreşte-te, Dino-Rino. Altfel îţi va creşte din nou temperatura, îl dădăci mama.

Dino-Rino se vârî iute sub plapumă. Acum era şi el fericit. Cea mai mare dorinţă din acea seară i se împlinise. Ninsese din cutiuţa lui magică. O strângea la piept şi era fericit.

În casă plutea un miros dulce şi îmbietor, cald şi magic aşa cum numai de sărbătoarea Crăciunului se poate întâmpla. Carapace îşi priveşte prietenul cu duioşie şi îi aşază plapuma până sub botic.

— Nu-i aşa că la Crăciun se poate întâmpla aproape orice, Dino-Rino? murmură el şi apoi se îndepărtă încetişor, zâmbind.

O notă mică

Din nou la şcoală. Vacanţa a trecut şi puii din Pădurea Aventurilor s-au întors din nou în sălile de clasă. Au reluat vechiul program, atât de încărcat, şi atât de lipsit de bucuriile jocului. Deşi abia s-a terminat vacanţa, lui Dino-Rino i s-a făcut dor deja de ea. Se gândeşte câte lucruri minunate va face în vacanţa viitoare, de parcă îl despart de ea doar câteva zile.

— Salut Dino-Rino!

Nimic. Dino-Rino priveşte visător cerul.

— Dino-Rino, eşti acasă? insistă Croco-Puf.

Tot nimic. „Oare ce-o fi cu băiatul ăsta?” se întreabă nedumerit Croco-Puf. „Nu pare a fi în apele lui. O fi bolnav?” De astă dată Croco-Puf îl zgâlţâie de-a binelea.

— Dino-Rino, ai plecat odată cu vacanţa? Ce ai păţit?

— Aaa! Tu erai?

— Da’ cine credeai că te caută, Miss Muzicuţa? Vorbesc cu tine şi tu te faci că nu mă vezi, că nu m-auzi…

— Iartă-mă. Mă gândeam ce aş putea face în vacanţă…

— Deja? Dino-Rino, cred că ai temperatură. Azi e prima zi de şcoală, bătrâne.

— Salut, copii!

— Salve, Croco-Creionel.

— Ce-i cu voi?

— Dino-Rino, cred că e bolnav. Se gândeşte ce va face în vacanţa viitoare de parcă ar începe chiar mâine. Abia cu greu a reuşit să mă vadă şi să mă salute. De altfel, ia priveşte, deja visează din nou. Nici măcar nu te-a salutat.

— Lasă-l, Croco-Puf. Lasă-l singur. Poate o să-i treacă

după prima oră. Pe undeva îl înţeleg. A fost bolnav aproape toată vacanţa. Ştii tu, guturaiul acela. Nu a apucat să se joace aproape deloc.

— Ai dreptate. Hai să mergem. Rămâi cu bine, Dino-Rino.

Dar cum Dino-Rino nu părea a fi prezent, cei doi prieteni au plecat ridicând din umeri a neputinţă.

Şi primele ore au zburat ca prin farmec. A venit şi ora de geografie şi doamna învăţătoare a început o recapitulare.

— Copii, scoateţi o foaie de hârtie şi scrieţi din materia din trimestrul trecut, lecţia care v-a plăcut cel mai mult.

Copiii s-au pus pe treabă. Numai Dino-Rino visează mai departe. Croco-Puf şi Carapace îl privesc pe furiş întrebători. Timpul acordat

pentru extemporal a trecut, dar foaia lui Dino-Rino a rămas albă. Doamna învăţătoare a strâns extemporalele şi la sfârşitul orei a anunţat notele. Dino-Rino a luat un patru. Pe foaia lui tronează un patru slăbănog şi cocârjat ca o vrăjitoare cotoroanţă. Abia acum Dino-Rino s-a trezit. îl priveşte şi îi vine să intre în pământ de ruşine. Colegii îl privesc miraţi. Doar el este atât de silitor şi de bun la învăţătură, copiii nu pot înţelege ce s-a întâmplat.

În pauză, Danteluţa, fiica elefantului Trompă, îl necăjeşte:

— Vai, ai luat un patru?! Dino-Rino şi tu ai un patru? îl tachinează ea. Dino-Rino tace chitic. De astă dată nu ştie ce să-i răspundă şi fetiţa continuă antrenând şi alţi copii.

— Vedeţi, Dino-Rino are şi el un patru. Vă daţi seama?!

— Ia ascultă, Danteluţo, crezi cumva că tu eşti scutită? Eşti foarte sigură că mâine nu vei fi tu cea care va încasa nota asta? Cred că ar fi o lecţie bună pentru tine să primeşti un patru uscăţiv şi deşirat, aşa cât ţine de mare! izbucni vulpoiul Fdx.

Discuţiile au încetat imediat.

— Mulţumesc, Fox. Până acum nici n-am bănuit că poţi fi un prieten atât de bun.

— Păi sigur că e. Şi tu ai ajutat pe alţii când aveau nevoie, iar acum a sosit şi rândul tău. Şi apoi Fox întotdeauna a fost un băiat bun, adăugă şi Carapace.

Timpul s-a scurs şi întâmplarea a făcut ca Danteluţa să aibă o surpriză neplăcută într-una din zile. Astfel Dino-Rino a învăţat din aceste păţanii că nu e bine să râzi de necazul altuia. Dar despre asta în povestea următoare.

„Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”.

Astăzi Danteluţa e mândră nevoie mare. Mămica ei i-a făcut o pălăriuţă superbă din dantelă albă. E tare frumoasă şi îi vine minunat fetiţei. Niciuna din colegele ei nu o egalează în frumuseţe. Danteluţa e tare mândră, spre invidia colegelor. Dar s-a sunat şi copiii trebuie să intre numaidecât în clasă. Se grăbesc cu toţii.

Danteluţa s-a aşezat în bancă şi şi-a pus cu grijă pălăriuţa pe pupitru, drept în faţa ei, ca s-o poată admira mai bine. Toată ora a

privit-o, nu-şi mai putea parcă dezlipi ochii de la ea. Abia aştepta să vină pauza şi să şi-o aşeze cochet pe creştet.

— Danteluţa, ce spuneam eu adineaori? a întrebat doamna învăţătoare. E a treia oară că te atenţionez.

— Păi vorbeaţi despre… şi Danteluţa se opri. Secundele treceau repede, minutele la fel de repede.

Danteluţa nu mai spunea nimic. Însă gândul îi zbura la mult aşteptata pauză când în sfârşit va putea să-şi etaleze din nou frumoasa-i pălăriuţă.

— Danteluţo, te întreb pentru a cincea oară şi ultima, ce lecţie studiam? Şi tot pentru a cincea şi ultima oară, te rog să încetezi cu visarea. E de-a dreptul o jignire la adresa mea şi a colegilor tăi. Sau măcar spune-mi cine e personajul principal al lecţiei noastre!?

Dar Danteluţa era prea departe pentru a putea fi convinsă să renunţe la visare. Norocul fetiţei că s-a sunat. Copiii au dat năvală în curtea şcolii. Danteluţa şi-a aşezat cu migală pălăriuţa pe cap sub privirile admirative ale colegelor ei. A ieşit din clasă privindu-şi prietenele de sus.

Miko-ţestoasa, sora lui Carapace şi cea mai bună prietenă a Danteluţei, îi şopteşte necăjită lui Dino-Rino:

— Astăzi parcă nu e ea. Nu ştiu ce să mai fac. Orice i-am spus, mi-a vorbit de sus şi m-a alungat. Nu vrei să mă ajuţi Dino-Rino? Poate dacă o să-i vorbeşti tu, te va asculta.

Dino-Rino n-o poate refuza pe Miko. Ea îl ajută mereu când lecţiile la citire i se par prea grele. Ea are timp întotdeauna pentru el. Cum ar putea s-o refuze când e prima oară că îl roagă şi ea ceva?

— Bine Miko, am să încerc să vorbesc cu ea, deşi tu ştii că eu şi Danteluţa nu suntem tocmai prieteni, şi se îndreptă spre Danteluţa.

— Danteluţa, aş vrea să-ţi vorbesc…

— Tu? Ce-ai putea tu să-mi spui?

— E tare elegantă pălăriuţa ta şi-ţi vine de minune, dar, Danteluţa, ea ţi s-ar potrivi mult mai bine dacă n-ai fi atât de încrezută. Ţ i-ai alungat şi ţi-ai jignit cele mai bune prietene şi nu cred că o biată pălărie merită un asemenea sacrificiu, aşa-mi spunea mie mama.

Danteluţa era toată roşie de furie, izbucni:

— Necioplitule! Cum îţi permiţi? Piei din ochii mei! Dino-Rino urmase mut de surprindere. Nu-i venea să creadă că Danteluţa devenise atât de rea.

Pauza era pe sfârşite, şi cum în timpul orei căzuse o răpăială de ploaie, în curte tronau tulburate, dar îngâmfate, câteva bălţi. Copiii se grăbeau să intre în clasă, Danteluţa se grăbea şi ea, era mare înghesuială şi dintr-odată rafala unui vânticel glumeţ fură pălăriuţa Danteluţei şi poc! cu ea drept în mijlocul unei bălţi pline cu noroi. Danteluţa nu poate crede. îi acuză pe copiii din jurul ei că i-au aruncat pălăriuţa cea nouă pe jos din cauza invidiei. Dar degeaba. Se repede să o scoată din baltă, dar neatentă se împiedică de-o piatră şi buf! cât era de lungă în noroi. După ce să se ridică de acolo Danteluţa seamănă mai mult cu un monstru gata-gata să înghită şcoala, decât cu o fetiţă lovită de ghinion. Dar asta e şi pace. Trebuie să se spele pe faţă şi să se întoarcă la oră. Nu poate lipsi cu niciun chip, au test la matematică şi trebuie cu orice preţ să rămână la oră.

După ce şi-au pregătit stilourile, şi au copiat subiectele de pe tablă, copiii s-au apucat de lucru. Numai Danteluţa e mânioasă. Îşi priveşte pălăria scofâlcită şi plină de noroi. Arată jalnic biata pălăriuţă şi de necaz Danteluţa nici nu poate să mai scrie. îi vine să plângă de ciudă. Dar ora trece, Danteluţa n-a scris nimic la test şi în ora următoare află că pe foaia ei de test tronează acum slăbănogul şi răutăciosul patru, îşi priveşte uimită când pălăria, sau mă rog, ce-a mai rămas din ea, când carnetul de note şi îi vine să se ascundă în fundul pământului de ruşine.

— Ei, cum e? o întreabă viclean vulpoiul Fox. Ieri a fost Dino-Rino, acum e rândul tău. Istoria se repeta dacă nu învăţăm din ea, nu-i aşa?

— Ce ţie nu-ţi place să nu faci altuia, continuă şi Dino-Rino. Tu ce zici, aveam dreptate când îţi spuneam că o biată pălărie nu merită sacrificiul unei prietenii?

— Ai dreptate Dino-Rino şi mi-e ruşine de faptele mele. Iartă-mă pentru felul în care ţi-am vorbit. Am să vorbesc şi cu Miko şi ei îi datorez nişte scuze. Şi n-am să uit niciodată: „Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”.

Ce poate ascunde o puşculiţă?

În Pădurea Aventurilor nimeni nu văzuse vreodată o puşculiţă. Imaginaţi-vă copii, ce să caute o puşculiţă în pădure? Animalele nu fac economie de bani niciodată, pentru că ele nu prea au nevoie să cumpere alimente, sau să plece în concedii. Pădurea le oferă toate alimentele de care au nevoie, ei trebuie doar să îngrijească plantele şi să culeagă roadele. Din când în când, animalele mai bătrâne îl vizitează pe Doctorul Ciocănitoare, care le mai prescrie câte o reţetă, sau le mai vinde câte un medicament la farmacia sa din Poieniţa Ceaiurilor. Dar m-am luat cu vorba şi uite că de la o puşculiţă am ajuns la medicamente.

Dino-Rino, Croco-Puf, Carapace, Miko-ţestoasa, Danteluţa şi Fox se jucau de-a arheologii pe Cărarea Principală a Pădurii. Şi nu ştiu cum se face că Dino-Rino săpând simte că lemnul cu care sapă nu merge mai adânc. Dino-Rino insistă, însă lemnul se încăpăţânează şi refuză categoric să adâncească groapa. Nemulţumit, Dino-Rino aruncă lemnul cât colo şi ia o piatră mai mică. Nici piatra nu se dovedeşte a fi mai vrednică. Şi mai supărat Dino-Rino aruncă şi piatra…

— Auuu, se aude din tufişurile de alături. Valeu, ce m-a lovit! se jeluie strâmbându-se tot, Fox. Cine e ăla legat la ochi?

— Eu, recunoaşte Dino-Rino. Îmi pare rău. De fapt voiam doar să mă răzbun pe piatră.

Copiii îşi continuă munca. Dino-Rino ia o piatră mai mare, şi mai ascuţită şi izbeşte pământul încăpăţânat. Dar tot degeaba. Parcă munca lui Dino-Rino e sortită astăzi doar neca zului. Au concurs, şi el trebuie să găsească ceva până la asfinţit, altfel a pierdut concursul. Aruncă piatra enervat…

— Ce e domnule, au ieşit la război strămoşii deranjaţi de gălăgie? Care a dat cu piatra?

— Tot eu, mărturiseşte Dino-Rino. Iartă-mă, Croco-Puf. Dino-Rino priveşte pământul. „Aa, ce idee bună! Ia uite un colţ mai ieşit în afară. Să trag cu nădejde de el!” Zis şi făcut. Prinde de colţ şi trage, şi trage, şi trage şi deodată buf-buluc, de-a berbeleacul cade şi în viteza

cu care a căzut îi trage după el şi pe Croco-Puf şi pe Carapace.

— Ce-i cu tine, Dino-Rino? Dai de stafii în groapa aia, ori eşti ameţit?

Dar Dino-Rino nu-i aude. Începe să ţipe:

— Uite un obiect! Am câştigat! Am găsit un obiect!

— Mai taci, m-ai surzit. Nu vezi că-mi ţipi în urechi? se supără Fox.

— Tu pricepi? Am găsit! ţipă mai departe Dino-Rino.

— Bine, bine, renunţă Fox. Da’ ce e asta? N-am mai văzut niciodată aşa ceva. O cutie care nu se poate deschide, dar are o găurică mică pe unde nu poate intra nimic şi în mod sigur nu se poate scoate nimic.

— Cred că scrie ceva pe ea. Uite aici jos, pe un colţ scrie: p-u-ş-c-u-l-i-ţ-a, silabisi Miko-ţestoasa. Puşculiţă. La ce-o folosi asta?

— Eu cred că oamenii aceia care au trecut acum câteva săptămâni pe aici au avut-o, îşi dădu cu părerea şi Croco-Puf.

— Eu zic să mergem la bunica Iepureştilor. Ea trebuie să ştie ce e şi la ce foloseşte, îşi dădu cu părerea şi Danteluţa.

Zis şi făcut.

— Îmi pare rău copii, nu ştiu nici eu ce poate fi aia o puşculiţă. N-am văzut aşa ceva. Însă Raton-Gunoierul trebuie să ştie. El a trăit printre oameni câtva timp. îl găsiţi în Poiana Deşeurilor.

— Ha, ha, râse Raton-Gunoierul, ratonul negru care scăpase cu un picior lipsă atunci când fugise de oamenii care au încercat să-l prindă. Oamenii folosesc puşculiţa ca să pună în ea tot felul de nimicuri, nişte monede, nişte, bucăţi de fier pe care le adoră. Nu se despart niciodată de ele, şi de obicei le pun învelitori de piele speciale. Numai când au asemenea monede pot mânca, altfel nu primesc nimic, căci la ei mâncarea este păzită straşnic de alţi oameni, care primesc pentru asta alte monede asemănătoare. Viaţa lor se roteşte în jurul acestor bucăţi de fier, apoi oamenii mor, exact ca şi noi şi alţii vin să ia monedele care rămân în urma celor ce mor. Se luptă şi vânează aceste metale. E tare plicticoasă viaţa lor.

Copiii au plecat tare îngânduraţi de la Raton-Gunoierul. Ce lucru urât li se părea acum puşculiţa.

— Nu mai fiţi atât de disperaţi! O puşculiţă poate fi ceva bun. Dacă o dăruim familiei Albina, ar clădi miere în ea.

— Ce bună idee, Dino-Rino. Hai la familia Albina.

Şi uite-aşa, din acea zi puşculiţa a adăpostit în ea rodul muncii familiei de albine sălbatice din Pădurea Aventurilor.

— Vedeţi, spune bunica Iepureştilor, dacă ai bunăvoinţă până şi un lucru ce ţi se pare fără rost, capătă o folosinţă.

Cine e cel mai bun învăţător?

De câtva timp în şcoala din Pădurea Aventurilor a sosit o nouă învăţătoare. E tânără şi e amabilă şi clasa la care a fost trimisă e tare mândră. Nu-i auzi pe acei copii spunând decât: „Învăţătoarea noastră e cea mai bună! Se joacă cu noi şi ne învaţă o mulţime de lucruri frumoase. Nu mai este o învăţătoare ca ea”. Ceilalţi copii, chiar dacă li se părea că ei nu au o învăţătoare atât de grozavă, încercau totuşi să spună cât de bună este şi învăţătoarea lor. Dino-Rino era tare amărât. Auzi acolo, învăţătoarea despre care credea că e cea mai grozavă se pare că nu înseamnă mai nimic, dacă lucrurile stau aşa cum spun colegii din clasa cealaltă. E tare amărât. Se îndreaptă singur spre casă şi nu ştie cum să mai gândească această problemă.

— Ce e cu tine puiule? îl întreabă mama privindu-l mirată. Arăţi tare necăjit.

Şi Dino-Rino îi povesteşte toată tărăşenia.

— Cum pot afla dacă e adevărat că e cea mai bună învăţătoare? Cine e cea mai bună învăţătoare? Cine, mămico?

— Nu ştiu, puiule, care din ele două e mai grozavă, dar sunt sigură că nevoia e cea mai bună învăţătoare. Acum du-te de-ţi vezi de treabă, că eu am tare mult de lucru. Mai târziu o să stăm de vorbă dacă vrei, bine?

Lui Dino-Rino nu-i vine să-şi creadă urechilor. Are impresia că mama râde de el şi doar el vorbise atât de serios. Şi Dino-Rino iese supărat din casă. Însă gândul acesta nu-i pleacă din minte. Cum poate fi nevoia o învăţătoare mai bună decât noua învăţătoare de la şcoală? Ce-o fi vrut să spună mămica? Poate totuşi, cineva îl va lămuri.

— *M*!

I!

— Salutare, amice! îl salută voios puiul de salamandră, o şopârlică vioaie şi mereu pusă pe şotii.

— Salut, Pietricică.

— Ce-i cu tine Dino-Rino? Te ştiam mai vesel, băiete!

— Mă tot gândesc la ceva ce mi-a spus mama adineaori.

— Chiar? Şi ce ţi-a spus?

— Că nevoia e cea mai bună învăţătoare. Oare ce-o fi vrut să spună? Tu ştii?

— Ascultă bătrâne, mie mi se pare o prostie. Cred că a vrut să facă o glumă şi nu i-a prea reuşit. Dar dacă tot vrei să afli ceva serios, de ce nu o întrebi pe Madam Bufniţa. Ştii doar că e renumită pentru înţelepciunea ei. Dar dacă ţi-e teamă de ea, ce-i drept e cam răutăcioasă uneori, atunci vorbeşte cu bunicul Arici. El trebuie să ştie. Ei, şi-acum plec. Am stat destul de vorbă şi eu trebuie să mă joc. Nu mai am timp şi pentru altele. Salut amice.

Dar nici nu apucă Dino-Rino să-i mulţumească sau să o salute căci micuţa şopârlică dispăru printre pietre. „Poate că avea dreptate Pietricică, se gândi Dino-Rino. Ce-ar fi să încerc? Am să mă duc totuşi la bunicul Arici. E ceva mai amabil”.

— Ei băiete, greu lucru îmi ceri. Dar mama ta n-a râs de tine deloc. Are multă dreptate. Da’ vezi tu, eu nu mă prea pricep să le explic copiilor chestii de-astea. Madam Bufniţa e mai pricepută. Du-te la ea şi spune-i că eu te-am trimis pentru explicaţie. O să ştie dumneaei ce are de făcut.

— Deci bunicul Arici te-a trimis pentru această explicaţie. Bine. O să ţi-o dau. Dar mai înainte trebuie să-mi promiţi ceva. Pe stânca aceea înaltă, în vârf, creşte planta răbdării, o plantă care îmi alină durerile de şale. Tu trebuie să mi-o aduci. Dar ca să-şi facă efectul, nu

ai voie să vorbeşti cu nimeni pe drum, să ceri vreun sfat sau ajutorul cuiva. Trebuie să iei singur planta. Îţi dau şi cutiuţa asta. În ea se află Nevoia. Când ai nevoie de ajutor, ea o să te sfătuiască. Dar să nu deschizi cu niciun chip cutia, căci Nevoia are aripi şi va zbura din cutie şi tu vei rămâne absolut singur. Când o să ajungi la plantă, ai voie să deschizi cutia; abia atunci vei cunoaşte Nevoia. Ei, ce zici, încerci?

— Da.

— Ei, atunci poftim cutiuţa şi Dumnezeu cu tine, băiete. Pe drum Dino-Rino se întâlni cu Croco-Puf şi era cât pe-aici să-l salute şi să-i vorbească, dar plecă mai departe fără să scoată un sunet.

— Doamne, ce nepoliticos a devenit băiatul ăsta, exclamă Croco-Puf supărat.

Apoi Dino-Rino ajunse în sfârşit la stânca cu pricina. Era tare abruptă şi nu exista nicio cărare care să-l ducă în vârf. Nu ştia ce să facă. Privise cutiuţa pe drum de nenumărate ori, şi-l ardeau degetele de curiozitate, dar se oprise la timp, înainte de a-i ridica puţin capacul. Acum era mai curios ca oricând. Se gândi să-i vorbească doamnei aceleia din cutiuţă, doamnei Nevoia, dar îşi aminti că nu are voie să scoată niciun sunet. Ce să facă atunci? Cine să-l ajute, cum să ajungă în vârf? Era deznădăjduit. Nu exista oare nicio soluţie? Poate dacă scutură cutiuţa atunci doamna o să vorbească ea mai întâi. O scutură, dar i se păru că înăuntru nu sunt decât pietre şi în afară de zgomotul ăsta nu se mai auzi nimic. Se mai învârti el, se mai suci şi apoi îi veni o idee. Fără plantă nu se putea întoarce, căci Madam Bufniţa ar fi râs de el în gura mare prin toată pădurea. Ce-ar fi să-şi facă o scară din liane? Şi uite-aşa înnodând lianele care sunt ca nişte sfori groase, ajunse la plantă. Era o plantă subţirică şi micuţă, cu o floare roşie, micuţă în vârf şi atât. Nerăbdător, desfăcu cutiuţa să o cunoască pe doamna Nevoie. Însă în cutiuţă nu găsi decât o pietricică şi un bileţel. Desfăcu dezamăgit bileţelul şi citi: „Tii.

Ai acum că ne-am cunoscut şi ai reuşit să înveţi să te descurci, am plecat. Ne mai întâlnim când vei mai încerca să rezolvi ceva pentru care nu ai soluţii. Rămâi cu bine” – Nevoia.

Dino-Rino se înapoie la Madam Bufniţa şi îi dădu planta.

— Mulţumesc de ajutor, dar eu tot nu ştiu ce legătură poate

avea nevoia cu problema mea. Care dintre cele două este cea mai bună învăţătoare?

— Copile, eu cred că amândouă sunt la fel de bune, doar că una dintre ele e mai tânără puţin. Ele te învaţă multe lucruri, şi multe lucruri învăţate acolo le uiţi repede, însă ceea ce te învaţă nevoia nu mai uiţi niciodată şi vei putea ajuta şi pe alţii.

— Asta era? Mulţumesc mult, tanti. Am înţeles. Aveţi dreptate: Nevoia e cea mai bună învăţătoare.

Două pahare

Azi e o zi foarte importantă la şcoală. E mare serbare, în clasa lui Dino-Rino vor fi sărbătoriţi toţi puii care în acel trimestru au avut aniversarea. Ce bine! Astăzi nici nu vor face ore, au scăpat şi de matematică, şi de citire, şi de geografie. Sunt în culmea fericirii. În clasă s-au aranjat mese împodobite cu pahare şi o mulţime de prăjituri frumoase şi delicioase. Dino-Rino a adus două pahare pe care le-a găsit în groapa de gunoi a pădurii. Altminteri paharele arată tare bine şi sunt frumoase, căci numai oamenii au asemenea pahare frumoase. Toată sala are un aer sărbătoresc. Copiii care au muncit din greu să o aranjeze astfel se foiesc de colo-colo mândri de munca lor. Toţi aşteaptă cu înfrigurare momentul în care va începe serbarea.

— Ia te uită, înapoiaţii, fac serbare. Da’ tot nu e aşa de frumos cum e cu noua noastră învăţătoare.

Lui Dino-Rino nu-i vine a crede. O iau de la capăt.

— Prăjituri, pahare, ce mai serbare… Doamna noastră învăţătoare e elegantă, amuzantă, se joacă cu noi şi ne învaţă atâtea lucruri. Ştiţi ceva, serbarea voastră n-are niciun haz…

— Să nu-mi spui că şi învăţătoarea voastră face serbarea aniversării. Până una-alta n-a făcut-o, aşa că n-ai decât să pleci băiete. Noi ne vom distra.

— Va fi o distracţie de şcoală ajutătoare…

Lui Dino-Rino îi sare ţandăra şi aplică o corecţie răsunătoare obraznicului care îl provoacă. Şi de-aici începe o bătaie pe cinste. Totul e cum e, până când Croco-Sticluţă se împiedică de lăbuţa lui Dino-Rino şi cade de-a berbeleacul cât e de

lung pe masa plină cu bunătăţi, împrăştie bunătate de prăjituri şi răstoarnă toate paharele pe jos. Zgomotul paharelor care se sparg face linişte în clasă. Puii din clasa vecină s-au strecurat în grabă plini de frică pe uşă. Croco-Sticluţă se ridică de pe masă şi îşi priveşte costumul cel nou pe care mama i l-a făcut special pentru această ocazie. E plin de cremă şi de bucăţi din prăjiturile strivite de greutatea corpului său. Îşi şterge un rest de cremă de pe faţă şi îşi linge lăbuţa, dar când simte gustul parfumat al cremei uită de supărare şi se retrage în colţ, lângă uşă. E atât de ocupat să-şi termine degustarea încât nici n-a observat că i-a căzut o bucată de prăjitură cu cremă dincoace de prag.

— Ce se întâmplă aici? se aude o voce răsunătoare din prag. Ştiţi voi, copii, că în Pădurea Aventurilor sunt şi animale mari, ca de exemplu bivolii. Directoarea şcolii, care stă acum pe prag privind mânioasă este Madam Bivoliţa. E o femeie solidă şi impunătoare. Copiii o privesc încremeniţi. Madam Bivoliţa face un pas peste prag privind în continuare dezastrul din clasă şi alunecând, cade cât e de lungă, sub masă. Copiii nu mai au curajul nici să respire, darmite să râdă cu toţii ştiu cum e să o înfurii pe Madam Bivoliţa. Femeia se ridică de sub masă şi se priveşte. E plină toată de cremă şi arată jalnic. Privindu-se începe să râdă. Copiilor nu le vine să creadă. „S-o fi lovit la cap doamna directoare”, gândeşte Dino-Rino. Madam Bivoliţa ia cele două pahare rămase întregi ca prin minune pe masă. Pe unul îl umple cu apă iar pe celălalt îl întoarce cu faţa în jos şi din cel plin începe să toarne apă în cel răsturnat. Copiii o privesc cu uimire.

— Dino-Rino, umple-mi din nou paharul.

Dino-Rino îl mai umple încă o dată şi Madam Bivoliţa îl varsă din nou peste paharul răsturnat. Unii copii chicotesc, alţii se gândesc să iasă din clasă cât mai repede le este posibil, căci se vede clar că doamna directoare nu e în apele ei.

A A

— Le-ir

— Ştiţi copii ce înseamnă ceea ce fac eu?

— Lucrurile bune se termină repede, zise Croco-Sticluţă.

— Şi asta, dar mai e ceva. Când voi sunteţi cuminţi, părinţii vin şi toarnă din înţelepciunea lor în inima voastră, vedeţi paharul acesta este inima voastră atunci când sunteţi ascultători. Când voi deveniţi neascultători şi uitaţi sfaturile părinţilor voştri sau nu le luaţi în seamă inima voastră este ca paharul pus cu susul în jos. Oricât v-ar spune părinţii voştri, în voi nu intră nimic bun. Asta este neascultarea, iar voi aţi fost acum neascultători. Altă dată, când învăţătoarea voastră vă va spune să staţi cuminţi, fiţi nişte pahare gata să primească învăţătură.

Dino-Rino priveşte cele două pahare. Cum se face că tocmai cele două pahare uitate de oameni în pădure, şi găsite de el şi de Raton-Gunoierul în groapa de gunoi a pădurii, au scăpat nevătămate?

Cum? Nu ştiţi cum au găsit ei cele două pahare? Nu v-am povestit? Atunci vă voi povesti cum au găsit ei cele două pahare, în povestea următoare.

din orino în Poiana Deşeurilor

V-am promis c-o să vă spun cum a găsit Dino-Rino cele două pahare pe care le-a adus la serbarea aniversărilor.

În ziua aceea Dino-Rino se plimbase singur pe Aleea Principală, şi era necăjit. Croco-Puf şi Carapace nu putuseră veni să se joace cu el. Croco-Puf era bolnav, Carapace a trebuit să plece la bunici, iar pe Bobiţă-Oac nu l-a găsit acasă. Ce să facă atunci? Tot plimbându-se singur pe alee, ajunse în Poiana Deşeurilor, o poiană mare în care se afla şi groapa de gunoi a pădurii. Tot ce găseau nefolositor şi murdar în pădure, animalele aduceau aici. Căci nu-i aşa? Pădurea trebuie să fie mereu curată, doar în ea locuiesc atâtea animale care s-ar îmbolnăvi din cauza murdăriei. Animalele sunt tare grijulii şi lasă în urma lor întotdeauna curat, nu ca unii dintre semenii noştri care nici nu apucă să iasă la iarbă verde că în jurul lor este plin de deşeuri şi resturi pe care le aruncă peste tot. Ba chiar au numit pe Lup, Sanitarul pădurii, el este cel ce răspunde de curăţenia acestui loc, iar pe Raton-Gunoierul l-au numit cu paza Poienii Deşeurilor.

Dino-Rino se aşeză pe o piatră şi privea cum Lupul-Sanitar aducea mereu şi mereu lucruri nefolositoare şi le arunca în groapă, iar Raton-Gunoierul le acoperea cu pământ.

— Ce faci aici Dino-Rino? Dino-Rino se întoarse.

— Da’ tu cine eşti? Nu te-am mai întâlnit nicăieri, nici la şcoală, nici în celelalte poieniţe. De unde mă cunoşti?

— Eu sunt Piuliţă, tatăl meu este Raton-Gunoierul. Şi nu m-ai putut întâlni până acum pentru că tatăl meu m-a trimis în pădurea cu oameni ca să învăţ să trăiesc şi acolo şi să capăt experienţă. Cel puţin tata aşa zicea.

— Şi ai căpătat experienţă? Cum e pădurea cu oameni?

— Vai, în pădurea cu oameni e atâta înghesuială că nici în gropile lor cu gunoi nu mai ai loc. Şi acolo găseşti oameni care îţi iau mâncarea din faţă. Se zice că aceştia sunt cei mai săraci, da’ eu cred că sunt un fel de paznici la gropile de gunoi ale oamenilor, aşa ca tata. Oamenii trăiesc în nişte copaci mari de beton, care cresc tare repede şi se fac atât de înalţi că uneori nu le mai vezi vârfurile.

— E tare ciudat ce-mi spui. Dar de ce n-ai rămas acolo?

— Păi tata a spus că am căpătat destulă experienţă şi aşa că m-am întors acasă.

— Şi la şcoală nu vii?

— La ce bun? Eu am învăţat tot ce trebuia să ştiu.

— Dar nu ştii să scrii, nu ştii să citeşti, să socoteşti.

— Asta e adevărat. Dar… să-ţi arăt Poiana. E un loc frumos.

— E la fel de frumoasă ca mirosul pe care-l simt acum?

— Poftim!? Ai spus ceva?

— Nu, nu, mă gândeam doar.

Au colindat poiana, au vorbit mult de tot, mai ales despre oameni, căci Dino-Rino era tare curios. Nu văzuse niciodată un om, ci doar câteva lucruri de-ale lor răspândite prin pădure. Ştia de la mama lui că oamenii, unii dintre ei, pot fi periculoşi.

— Dino-Rino, ascultă, nu ţi se pare ciudat zgomotul ăsta? Dino-Rino ascultă atent şi apoi şopteşte:

— E un zgomot cum n-am mai auzit niciodată. Oare ce-o fi? Hai să ne apropiem încetişor, să vedem ce se întâmplă.

Se apropiară în linişte.

— Dino-Rino, cred că sunt oameni.

— Oameni aici?

— Nu departe de aici se află o aşezare omenească, şi uneori vin pe-aici. Ia priveşte, e un pui de om.

— Da' ce face acolo cu mingea aceea atât de mare?

— Se joacă. Dar nu văd oameni mai mari, părinţii lui. Nu sunt prin apropiere.

— E cineva acolo? se auzi o voce subţirică şi firavă.

— Ce voce ascuţită au, se strâmbă Dino-Rino.

— Nu uita că e doar un pui de om.

Copilul se apropie de tufişul unde se aflau Dino-Rino și Piuliţă şi dădu frunzele la o parte. Dino-Rino și Piuliţă păşiră înapoi speriaţi. Nu se aşteptau să fie descoperiţi. Copilul întinse mânuţele şi îi mângâie pe creştet.

— Ce frumoși sunteţi. Și sunteţi copii ca şi mine. Hai să ne jucăm un pic.

— Eu cred că ne putem juca cu el până vor veni părinţii lui, tu ce zici Piuliţă?

— Eu, cred că ar trebui să nu ne facem de lucru cu el. Dacă vor veni părinţii lui pe neaşteptate am putea avea mari necazuri.

— Doar un pic.

— Ei hai, fie. Dar numai puţin.

Se apropiară împreună cu copilul de pătura pe care se aflau întinse pahare, farfurii şi tot felul de alte ciudăţenii cum Dino-Rino nu mai văzuse. Piuliţă îi explică la ce şi cum se foloseau toate acele ciudăţenii. Copilul se distra oferindu-le tot felul de bucate pe care animalele, curioase, le mâncau cu plăcere. Dino-Rino zări două pahare frumos colorate din care ieşea un miros dulceag, plăcut.

— Îţi place? Hai bea, îl îndemnă copilul.

Se ridică brusc pentru a-i oferi lui Dino-Rino paharul însă se împiedică de minge şi se rostogoli cu pahare cu tot până în groapa de gunoi. Conţinutul paharelor se vărsă, iar copilul murdar de sus până jos, nemulţumit le aruncă cât colo.

— Ce păcat, puiule, era tare bun sucul. Acum nu mai am de unde să-ţi dau altul.

Dino-Rino şi Piuliţă îl priveau îngrijoraţi. Se julise la un genunchi.

— Alee, se auzi o altă voce. Alee, unde eşti?

— Fugiţi repede, până nu dă mama de noi. Repede. Eu o să mă ascund în boscheţii de colo.

Fără să mai stea pe gânduri Dino-Rino şi Piuliţă o luară la sănătoasa nu înainte de a-i spune puiului de om:

— Mulţumim pui de om, deşi ştim că tu nu ne înţelegi vorba. Mulţumim!

Dino-Rino se întoarse mai târziu şi luă paharele pe care micul omuleţ le aruncase pentru a le păstra ca amintire, căci cu siguranţă nu va uita niciodată această zi…

De ce se încurcă lucrurile?

O zi însorită, nici prea călduroasă, dar nici prea răcoroasă, e tot ce-şi poate dori Dino-Rino pentru o zi dejoacă. Şi ziua de astăzi i-a surâs lui Dino-Rino încă de la primele ore ale dimineţii când băiatul s-a spălat în pârâul ce trece voios prin faţa uşii casei lor. Abia aşteaptă să-şi adune prietenii şi să plece la joacă. Azi au liber, e doar sâmbătă şi e nemaipomenit să te joci în poieniţele curate şi luminoase din Pădurea Aventurilor. Şi Dino-Rino a pornit prin Pădure să-şi cheme prietenii la joacă.

— Vai, ce rău îmi pare, Dino-Rino, dar nu pot veni chiar acum la joacă. Mai am puţină treabă, însă mai târziu promit că voi veni să ne jucăm în poieniţă, se scuză Croco-Puf.

Plin de speranţe Dino-Rino se duse la Bobiţă-Oac.

— O, îmi pare rău, Dino-Rino, dar chiar acum trebuie să plec la bunici. I-am promis bunicii. Aş dezamăgi-o cumplit dacă nu m-aş ţine de cuvânt.

Nici cu Carapace nu avu mai mult noroc.

— Nu pot, Dino-Rino, îmi pare rău, dar peste trei zile am concurs de atletism în Poieniţa Sporturilor şi încă nu obţin timpul cel mai bun la alergări. Trebuie să mă antrenez, căci vreau să câştig premiul cel mare. Dar ai putea veni cu mine la antrenamente.

— Bună idee, am să te ajut să te antrenezi.

Au pornit-o voios spre aleea aranjată special în Pădure pentru acest faimos concurs de atletism al celor din neamul ţestoaselor.

— Hai, mai repede Carapace, mai repede prietene, altminteri

ţi-o ia înainte Carapace-Coşuleţ! mai repede, cronometrai e nemilos, bătrâne.

Carapace se antrena de zor.

Şi uite-aşa timpul a trecut pe nesimţite. Se înserase, iar soarele, care-i privise pe cei doi cu interes toată ziulica, acum se lăsa domol pe patul său din asfinţit. Bătrânul soare suferă însă vara de insomnii, aşa că din când în când îşi mai trimitea câte o rază roşiatică, să vadă ce mai fac cei doi. Deodată, dintr-un tufiş se auzi un scrâşnet asurzitor şi un bolovan se repezi spre mijlocul pistei. Dino-Rino se aruncă asupra lui Carapace şi îl împinse cât-colo. Dar şi aşa în cădere Carapace se juli zdravăn.

— Ha, ha, ha… Acum sigur eu voi fi învingătorul la concurs… Adio, Carapace!

Dino-Rino se repezi în tufiş să prindă vinovatul, dar… prea târziu. Dispăruse fără urmă. Se întoarse la prietenul său. În câteva minute în jurul zgârieturii se contura o vânătaie cât toate zilele. Carapace plângea încetişor.

— Acum ce mă fac eu? Piciorul mă doare îngrozitor.

— Nu dispera, Carapace. Vom merge la doctoral Ciocănitoare şi totul se va rezolva. O să vezi, va fi bine.

— Cum mă voi antrena acum? îmi doream atât de mult să concurez, e primul meu concurs.

— Te rog, nu te mai necăji. Dar oare cine să fi fost cel care ţi-a făcut asta? N-ai nicio idee, prietene?

— Nu, şi tare aş fi curios să ştiu. De ce tocmai mie?…

Verdictul doctorului Ciocănitoare fu nemilos: Carapace nu mai putea face niciun fel de efort până în ziua concursului, deci nu se mai putea antrena şi fără antrenament, într-un concurs atât de dificil, era imposibil să câştige. Bunica Ariceştilor care venise şi ea la doctorul Ciocănitoare, avu o idee:

— Nu disperaţi, dragii mei. Uite, eu am venit aici pentru ca doctoral să-mi dea o cutie din alifia cu extract din planta îndelungii răbdări pentru reumatismul meu. Reumatismul nu mai trece, însă o vânătaie şi o zgârietură trec iute. Mergeţi la stâna de la capătul pădurii la oiţele din neamul Behăiţilor şi rugaţi-le să vă dea puţin seu de-al lor.

Luaţi seul şi amestecaţi-l cu petale de gălbenele şi ungeţi rana cu leacul ăsta. O să vedeţi ce bine va fi.

Copiii dădură să-i mulţumească bunicuţei, dar aceasta continuă:

— O să-mi mulţumiţi mai târziu. Acum grăbiţi-vă, altminteri nu le veţi mai găsi acasă. Mergeţi cu bine.

Dino-Rino îşi conduse prietenul acasă, apoi dădu o fugă să ceară voie mamei să meargă până la casa oiţelor din neamul Behăiţilor. Auzind ce se întâmplase, mama clătină îngrijorată din cap:

— Du-te cu bine, băiatul meu, dar mai ia cu tine vreun prieten. Nu te duce singur, căci s-ar putea ca duşmanul lui Carapace să încerce să se răfuiască şi cu tine. Eu mă voi ruga Domnului ca El să te păzească. Şi grăbeşte-te. Să te întorci înainte de a se întuneca de tot.

În zadar însă Dino-Rino îşi căută amicii. Niciunul nu era de găsit. Necăjit, porni spre marginea pădurii. Cuvintele mamei i se înfipseră ca un ghimpe în inimă.

— Încotro amice? auzi Dino-Rino o voce în spatele lui. Se întoarse tresărind speriat. Era Piuliţă. Dino-Rino îi povesti din mers cele întâmplate.

Pe drum li se mai alătură şi Croco-Puf, Croco-Sticluţă şi Croco-Creionel. Croco-Sticluţă se oferi să încerce să afle cine a fost cel care a aruncat bolovanul înspre Carapace, iar ceilalţi doi prieteni l-au însoţit pe Dino-Rino.

Dino-Rino şi prietenii lui s-au întors înainte de căderea nopţii. Croco-Sticluţă îl vizită pe Dino-Rino în acea seară:

— Dino-Rino, eu cred că am aflat cine are tot interesul ca prietenul nostru Carapace să nu participe la concurs. Carapa-ce-Coşuleţ are o sumedenie de prieteni dubioşi. Nici el nu e tocmai un sfânt. În plus, anul trecut la un concurs asemănător a aplicat aceeaşi metodă unui alt concurent, însă atunci nu s-a putut demonstra vinovăţia lui şi n-a putut fi descalificat. Anul trecut a vuit pădurea că a pus pe unul din „colegii" lui să-i facă rău lui Aculeţ. Aşa că, vezi tu, ne putem aştepta să încerce să-i facă rău lui Carapace din nou…

În două zile Carapace se simţi în stare să participe la concurs. Voios îşi pregăti de seara echipamentul pentru a doua zi. Îşi montase până şi ţintele pe adidaşi. Înainte de culcare Carapace îşi privi cu

emoţie ghetele şi echipamentul. Mâine va fi cea mai mare zi din viaţa lui. Acum nu mai era considerat ca fiind prea mic şi fusese acceptat la concursul de atletism. Era tare fericit. Îşi aşeză ghetele şi echipamentul pe birou, în faţa geamului. Afară era cald, parcă era o noapte mai caldă decât de obicei şi Carapace deschise fereastra. Apoi se duse la culcare şi adormi zâmbind fericit.

Noaptea trecu repede. A doua zi Carapace îşi luă săculeţul cu echipamentul pregătit încă din ajun şi alergă grăbit spre Poieniţa Sporturilor. Toate animalele pădurii se adunaseră să asiste la marele eveniment. Era înghesuială. Dino-Rino, Piuliţă, Croco-Puf, Croco-Sticluţă şi Croco-Creionel erau cu ochii în patru, parcă presimţeau ceva. Dintr-odată un ţipăt disperat acoperi gălăgia. Era Carapace. Avea lacrimi în ochi:

— Dino-Rino, cineva mi-a luat ghetele de sport cu ţinte! Nu mai am ghetele şi fără ele nu pot intra în competiţie!

Apoi, disperat şi necăjit se aşeză pe iarba încă înrourată, murmurând printre lacrimi:

— De ce toate mi se întâmplă numai mie? De ce s-au complicat atât lucrurile? De ce?

Dino-Rino şi prietenii săi s-au risipit în grabă printre spectatorii sosiţi, privind cu atenţie în toate părţile. Piuliţă, abil şi rapid se strecură până la Carapace-Coşuleţ care poza mândru în faţa prietenilor săi: Croco-Piratul, Bursuc-Răutăciosul, Şterpelici şi alţii de teapa lui... „Şterpelici?!”, dintr-odată mintea i se lumină.

— Ascultă Şterpelici, nu l-ai văzut cumva pe Carapace?

— Cum să nu, tocmai l-am văzut desculţ... L-au părăsit ghetele... Ha, ha... se amuză Şterpelici acompaniat de râsetele celorlalţi.

— Nu cumva ghetele l-au părăsit ca să se refugieze în mâinile tale?

— Fii serios bătrâne!? Eu nu fac aşa ceva...

Însă în spatele său cineva încercă să se strecoare prin mulţime şi agăţă din greşeală tricoul lui Şterpelici. De sub tricou ieşi la iveală una din ghetele lui Carapace. Piuliţă o prinse rapid şi trăgând de ea, de

sub tricoul lui Şterpelici răsări şi cea de-a doua gheată.

În grupul lui Carapace-Coşuleţ se aşternu o linişte deplină.

— Şi cum spuneam, deci ghetele lui Carapace s-au refugiat în mâinile tale. N-ai vrea să vii cu mine să-ţi spun ceva? apoi se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche: Oricum nu ai încotro, altminteri încep să ţip că ai furat ghetele.

Neavând încotro, Şterpelici îl urmă şi se pomeni bot în bot cu Carapace, Dino-Rino şi ceilalţi prieteni ai lor.

— De ce-ai făcut asta? Cine te-a pus?

— Carapace-Coşuleţ, recunoscu el când îşi dădu seama că nu poate scăpa. Tot el m-a pus să răstorn şi bolovanul. Săptămâna trecută m-a prins „împrumutând" un stilou de la cineva şi mi-a zis că nu mă pârăşte dacă o să-i fac un serviciu. Apoi mi-a promis că dacă îi duc ghetele lui Carapace îmi cumpără şi mie un stilou ca ăla ca recompensă. Îmi pare rău, eu n-am nimic cu tine, Carapace, dar n-am avut încotro. Eu n-am vrut decât să mă joc puţin cu stiloul colegului meu, dar nu i-am cerut voie şi Carapace-Coşuleţ m-a prins.

— Da, aşa se complică lucrurile, dar tot nu pricep de ce trebuie să se complice, mormăi ca pentru sine Carapace.

— Dacă faci un rău cât de mic, şi apoi nici nu-l mărturiseşti, nici nu-ţi ceri iertare, atunci acest rău te prinde tocmai ca o capcană, adăugă şi bunica Ariceştilor. Şi-apoi dragul meu Carapace, viaţa n-ar avea farmec şi culoare dacă unele lucruri nu s-ar complica. Prin necazuri ne maturizăm, şi din eşecuri învăţăm uneori mai mult decât din succese, căci am fost creaţi de Dumnezeu cu o minunată capacitate de a învăţa din propriile greşeli sau reuşite. Iar tu, Şterpelici, ar trebui să renunţi la a-ţi mai vârî mâna în lucrurile altora, ce părere ai?

— Eu aş vrea, dar prietenii mei vor râde de mine. Aşa răi cum sunt, dar alţi prieteni n-am, ei m-au primit în mijlocul lor. Cum să renunţ la ei? Cine mă va accepta ca prieten când toată lumea ştie că eu am obiceiul de a mă „împrumuta" pe nepusă-masă din lucrurile altora?

— Singur nu vei reuşi, dar noi te vom ajuta dacă vrei cu adevărat, adăugă Dino-Rino. Ce ziceţi băieţi, îl ajutăm? Dar Şterpelici, vrei să fii prietenul nostru?

— Şi dacă nu voi reuşi să mă las de obiceiul ăsta urât?

— Îţi vom da o lecţie bună, tot aşa cum şi Carapace-Coşuleţ va primi în curând o lecţie bună. Ei, ce zici, ai curajul să devii un prieten cinstit şi de nădejde?

— Da.

Şi într-adevăr, în ziua aceea Carapace-Coşuleţ primi o lecţie cu adevărat usturătoare. Dar despre asta, în povestea următoare.

*

v!

O lecţie usturătoare

1 poate vă mai amintiţi din povestea trecută, că pe Carapace-Coşuleţ îl aştepta o lecţie usturătoare. Ce s-a întâmplat?

Carapace-Barbă-n-Dungi, cea mai respectabilă ţestoasă din Pădurea Aventurilor, a fluierat startul marelui concurs. Ţestoasele aliniate au început întrecerea. Doamne, ce mai zgomot, ce mai galerie… un haos. De aceea familia Greierescu, ce-şi are locuinţa nu departe de Poieniţa Sporturilor, a şi plecat pentru câteva zile în vizită într-o pădure vecină la rude. Nişte muzicanţi sensibili şi artişti cum sunt ei, nu pot suporta vacarmul ăsta, aşa că în fiecare an înaintea începerii concursurilor sportive, pleacă în vizită.

Regula concursului de atletism este ca fiecare concurent să-şi păstreze carapacea în spinare, şi imaginaţi-vă, dragi copii, când afară este cald de tot, atât de cald încât simţi că până şi la umbră te ia cu năduf, vă daţi seama, deci, cât de greu e să înconjori de mai multe ori Poieniţa Sporturilor alergând cu o asemenea greutate în spinare. E ca şi cum la mare, atunci când soarele arde mai tare, tu alergi pe plajă cu un rucsac încărcat ochi, agăţat în spate. Trebuie să fii un bun atlet ca să poţi ajunge la linia de sosire fără să abandonezi.

În competiţie au mai rămas doar câţiva. Printre primii se află, ghiciţi cine?… Carapace-Coşuleţ, evident. În frunte se află Carapace. Pe

ultima sută de metri Carapace-Coşuleţ sprintează (adică aleargă mai repede) şi se străduieşte să-l depăşească pe Carapace. Dar Carapace este de neînvins. Atunci Carapace-Coşuleţ îi pune o piedică fină lui Carapace şi trece primul linia de sosire.

Carapace este necăjit. Din nou Carapace-Coşuleţ a câştigat, însă ca de obicei, necinstit.

Carapace-Coşuleţ se urcase pe podium deja, pe treapta pe care scria „Locul!" şi privea mândru la cei ce-l aplaudau. La gât i se pusese cununa de brânduşe a învingătorului.

— Şi acum vom anunţa învingătorul. Marele învingător, câştigător absolut al marelui premiu este… Carapace-Coşuleţ. După regula jocului în neamul ţestoaselor vă întreb: are cineva ceva de spus împotriva acordării acestui titlu şi al marelui premiu? Dacă da, să spună acum sau să nu mai spună niciodată, declamă hotărât maestrul Carapace-Barbă-n-Dungi.

Pentru un moment în Poieniţă se făcu o linişte deplină. Apoi un glas subţirel şi puţin răguşit se auzi:

— Eu am. Carapace-Coşuleţ n-a câştigat cinstit. A furat victoria lui Carapace. Ieri seară i-a furat ghetele, acum i-a pus piedică pentru ca el să fie cel care trece linia de sosire primul.

— Cine sunteţi?

— Sunt bunica Aariceştilor. Carapace-Coşuleţ nu a jucat cinstit şi sunt martora acestor evenimente. Acum trei zile a aruncat cu un bolovan în Carapace, însă băiatul a scăpat doar cu o julitură mai gravă. Întrebaţi-l şi pe doctorul Ciocănitoare, şi pe oiţele din neamul Behăiţilor, şi despre ghetele furate întrebaţi-i pe prietenii lui Carapace. Cât despre piedica pe care i-a pus-o lui Carapace puteţi verifica. Priviţi încheietura lui Carapace, care a căzut pe nisip, însă s-a ridicat repede pentru a-şi continua cursa. Daţi-l jos de-acolo, nu merită premiul şi nici titlul.

— Jos cu el! Jos cu el! începu a striga mulţimea.

— Luând în considerare cele spuse şi având probe care te acuză, Carapace-Coşuleţ eşti eliminat, ţi se retrage titlul şi premiul, şi conform regulamentului ţi se ia dreptul de a mai participa la vreo întrecere sportivă în următorii cinci ani.

Carapace-Coşuleţ simţea că îi arde inima de ruşine şi umilinţă. Ar fi vrut să poată deveni invizibil, dar trebuie să îndure ca, în huiduielile celor prezenţi, să i se ia cununa, titlul şi cupa şi să coboare ruşinat scările podiumului.

— Deci învingătorul absolut este...

— Carapace, strigă într-un suflet mulţimea.

În Poieniţă şi în pădure nu se mai auzea decât „Bravo, Carapace! Bravo, Carapace!”

Vedeţi, răul pe care-l faci cu bună ştiinţă cuiva te urmăreşte şi nu scapi nepedepsit pentru asemenea fapte. Amintiţi-vă cuvintele acelei cântări care spune: „De-ai fost om milos Milă vei căpăta Ce-ai făcut lui Iisus Vei afla!”

Faceţi fapte bune, faceţi bine aproapelui vostru şi Domnul Iisus vă va răsplăti. Nu uitaţi, Dumnezeu nu este sărac în binecuvântări.

Haz de necaz

X îi!... ce bine e când te trezeşti dimineaţa şi în jurul tău nu se aude nimic în afară de glasul câtorva micuţe păsărele zglobii. Dar pentru Dino-Rino, ziua asta nu e chiar atât de grozavă. Plouase trei zile la rând şi în pădure apa mustea prin pământ, prin muşchii groşi şi moi. Crengile copacilor atârnau obosite, încovoiate de greutatea atâtor stropi mari de ploaie. Pe aleile pădurii îşi întindeau mantia tulbure, îngâmfate bălţi enorme, întunecate. Lui Dino-Rino tare i-ar mai fi plăcut să se poată juca afară, însă era imposibil. Era o zi obişnuită de şcoală şi Dino-Rino nu putea lipsi. Ştiţi copii, şi în Pădurea Aventurilor absenţele înseamnă exmatriculare. Cum adică exmatriculare? Cei care au un anumit număr de absenţe nemotivate sunt trimişi la Şcoala Leneşilor, o şcoală severă. De acolo nu mai ies decât atunci când s-au deprins cu hărnicia, iar părinţii nu-i pot vizita decât o dată pe săptămână. În Pădurea Aventurilor lenea este considerată o boală contagioasă şi doctorul Prostuţul e cel care se ocupă de fiecare bolnav în parte până la vindecarea deplină. Doctorul Prostuţul este un ţap respectabil şi foarte renumit pentru priceperea lui de a vindeca astfel pe bolnavi. Deci Dino-Rino nu putea lipsi cu niciun chip. Somnoros şi fără chef îşi luă ghiozdanul şi porni spre şcoală. Doamne ce greu e să mergi la şcoală cumpănindu-te când pe un picior când pe celălalt,

pentru a putea sări peste bălţi. Pur şi simplu nu aveai pe unde le ocoli. Și Dino-Rino n-ar fi vrut pentru nimic în lume să se murdărească. Ştiţi voi, copii, cum vă privesc mămicile voastre când după o ploaie zdravănă veniţi acasă şi sunteţi stropiţi cu noroi din cap până în picioare. Ei, tocmai de aceea şi Dino-Rino se străduia să nu se murdărească. Uneori mămica lui Dino-Rino e foc şi pară când se supără tare de tot. Da, ceea ce nu ştiţi voi, dragi copii, e că mama lui Dino-Rino e severă şi nu-i place câtuși de puţin ca fiul ei să arate ca şi copiii din familia Purcescu. În general toată pădurea are o părere rea despre copiii din familia Purcescu. Sunt mereu murdari şi neglijenţi, dar nici părinţii lor nu sunt de obicei mai grijulii. Ei consideră noroiul drept o podoabă şi de aceea ori de câte ori plouă se tăvălesc straşnic în cele mai mari băltoace… Şi cei din neamul Bivoleştilor se tăvălesc în noroi, însă ei își tratează astfel astmul şi o fac doar când e tare cald, şi numai în nămolul curat, spălat din apa râului.

Cu chiu cu vai. Dino-Rino ajunse la şcoală nepătat. Privindu-se mai că nu-i venea a crede: chiar a scăpat fără nicio pată, fără niciun strop de noroi.

În pauze nu voi să se joace cu ceilalţi pentru a se păstra curat. Orele s-au scurs repede şi Dino-Rino împreună cu Carapace, Bobiţă-Oac şi Şterpelici au plecat împreună spre casă. Aveau mare grijă să nu calce în bălţi.

— Uf, ce zi urâtă. Nu ne-am putut juca. Practic n-am putut face nimic. Nu pot suferi ploaia, izbucni Carapace.

— Nici eu, se burzuli şi Şterpelici.

— Lăsaţi băieţi, ne vom juca mâine. Ce-i drept n-a fost o zi prea uşoară pentru noi… şi eu abia aştept să treacă ziua de azi, oftă Bobiţă-Oac.

— Bine că nu m-am stropit cu noroi. Măcar atât am realizat azi. Aşa cel puţin n-o să mă certe mama acasă.

— Salutare copii. Nu veniţi şi voi să vă jucaţi? Pământul e atât de moale, de plăcut. Hai să facem castele din noroi, îi îmbiară purceluşii ce se jucau în mijlocul unei mocirle construind diguri pentru ca apa din baltă să nu se scurgă.

Copiii clătinară trist din cap. „Ce mult mi-ar plăcea să mă pot

juca liber, să văd şi eu cum e să faci diguri şi castele în noroi. Uite ce fericiţi sunt ei pentru că se pot juca, doar noi suntem atât de nedreptăţiţi. Of, măcar am să-i pot arăta mamei că i-am respectat dorinţa şi nu m-am pătat", gândi Dino-Rino.

Mama lui Dino-Rino curăţa legumele pentru prânz stând pe băncuţa din faţa casei. Văzându-i pe cei trei prieteni le zâmbi cald.

— Sărut-mâna, tanti, o salutară copiii.

— Sărut-mâna, mămico.

— Bine aţi venit, copii. Haideţi înăuntru să vă servesc cu un ceai de levănţică şi nişte prăjiturele de sfeclă. Vreţi?

— Vă mulţumim frumos, tanti, însă vă rugăm mult de tot să ne daţi voie să le servim aici pe băncuţa din faţa casei. Abia s-a oprit ploaia şi e aşa de plăcut afară.

— Cum să nu, copii! Am să vă aduc ceaiul şi prăjiturelele aici, afară. Ia uite! exclamă ea mirată. Bravo, fiule, bravo Dino-Rino! în sfârşit ai reuşit să nu te mai murdăreşti tot cu noroi! Sunt mândră de tine.

— Dacă ai şti ce greu a fost, mămico. Sunt singurul din şcoală care a reuşit să nu se stropească deloc.

— Nu cumva eşti puţin cam îngâmfat, cam prea mândru, copilul meu? Ştii că mândria e un păcat, nu-i aşa?

— Eu? Mândru? Deloc… E adevărul. Nu-i aşa băieţi? Copiii clătinară din cap privindu-se îngrijoraţi.

— Ia priveşte, mămico! Şi Dino-Rino făcu o piruetă demonstrativă, însă neatent alunecă de pe piatră exact în balta din spatele său. Ceilalţi izbucniră în râs.

— Eşti cel mai curat din toată şcoala, nu-i aşa? îl tachina râzând Bobiţă-Oac.

— Şi cum spuneam, nu eşti mândru deloc, fiule… râse şi mama.

Dino-Rino privi în jurul lui. Noroiul îi acoperise picioarele şi plutea gros şi învolburat în jurul lui. Nici nu ştia cum

Ad

I *r' A*.

A, f să reacţioneze, să plângă ori să râdă. În cele din urmă se mulţumi să-şi promită lui însuşi: „De acum înainte nu mă voi mai lăuda singur niciodată. Nu voi mai fi mândru”.

— Ce zici, mămico, acum pot să fac şi eu castele din noroi? râse şi Dino-Rino de necazul ce venise pe neaşteptate.

Meseria e brăţară de aur

După-amiezile de vară sunt pline de activitate în Pădurea Aventurilor. Toate animalele trebăluiesc, aleargă, îşi fac datoria. Raton Gunoierul acoperă deşeurile din Poieniţă, jupânul Lup cară toate resturile nefolositoare spre poieniţa Ratonului, albinuţele strâng cu sârg aurul florilor, bunicile împletesc ciorapi nepoţeilor, mămicile pregătesc masa… însă pentru Dino-Rino e una din acele zile când nu găseşti nimic de făcut şi atunci te învârti de colo până colo fără rost, până ce simţi că îţi vine să ţipi de plictiseală.

— Sărut-mâna. nene Raton.

— Bună să-ţi fie ziua, băiete. Tiii! Etete! Da’ ce palid eşti. Ce-ai păţit?

— Sunt un pic necăjit, nene.

— Necăjit? Ia spune-mi tu, ce te necăjeşte, dar repede, că ştii… mă grăbesc…

— Păi, mă plictisesc. Nu ştiu ce să fac. Mata nu te plictiseşti niciodată?

— Asta e tot? surâse cu înţeles Raton Gunoierul. Nu băiete, eu nu mă plictisesc niciodată. N-am timp pentru asta, pricepi, eu am o meserie, nu am timp să mă plictisesc. Ei şi-acum du-te şi caută să faci şi tu ceva folositor.

„Da, gândi Dino-Rino, numai eu nu fac nimic. Toată lumea are câte o meserie doar eu nu am altceva de făcut decât să merg la şcoală. Am s-o întreb pe mămica, poate ea e să-mi spună ce e aceea «o meserie». Cu siguranţă că ea le ştie pe toate”. Şi Dino-Rino dă fuga acasă s-o întrebe pe mămica lui ce e aceea „o meserie”.

— Spune-mi, te rog mămico. Hai spune-mi!

— Termină, Dino-Rino, îl întrerupse mama. Cum vrei să îţi pot răspunde când tu nu mă laşi nici măcar să respir, atât de des repeţi aceleaşi cuvinte? Ce e aceea „o meserie”? De exemplu a fi elev.

Dino-Rino, nu poţi face nimic altceva dacă mai întâi nu înveţi, aşa că vezi tu, şcoala este pentru tine o meserie.

— Asta e meserie? Ce mai meserie! Fac mereu aceleaşi lucruri. Nu-mi vine să cred, mămico. Vezi, nenea Raton Gunoierul dacă are o meserie nu are timp să se plictisească, pe când eu sunt deja plictisit de şcoală. Asta nu se poate!

— Ba da, Dino-Rino, şi să-ţi mai spun ceva. Trebuie să ştii cel mai important lucru despre meserie: ea este brăţară de aur!

— Auur!... Ai spus aur, mămico? Ooo! Păi asta-mi place! E nemaipomenit să ai o brăţară de aur. Asta nu te poate plictisi! Dar tot nu pot să cred că şcoala e o brăţară de aur pentru că eu am obosit de atâta şcoală. Nu foloseşte la nimic atâta şcoală.

— Nu vorbi astfel, Dino-Rino. E un lucru urât ce-ai spus tu acum, ai fost nerecunoscător. Unde ai învăţat să scrii, să citeşti, să socoteşti? Unde ai învăţat să gândeşti? La şcoală. Eu cred că în anumite momente te plictiseşti să faci aceleaşi lucruri, dar nu cred că asta trebuie să-ţi permită să gândeşti astfel. Învăţând să facem lucrurile mici, care ni se par neimportante, ajungem să le putem face şi pe cele mai grele, mai importante.

— Mămico, nenea Raton Gunoierul are nevoie de ajutor, căci Piuliţă e bolnav. Aş putea să merg în timpul liber să-l ajut? Eu cred că meseria lui e mai interesantă decât şcoala. Pot?

— Bine, dar cu o condiţie. Oricât de grea, urâtă sau plictisitoare ţi s-ar părea aceasta muncă, după ce vei începe să o practici, nu ai voie să renunţi până ce Piuliţă nu-şi va putea relua munca. Ce zici?

— Uraaa! Vreau mămico!

— Dar nu uita ce ţi-am spus!

— Nu, abia aştept! O să vezi ce bine mă voi descurca!

Eh! şi zilele au zburat şirete, şi doar după o săptămână Dino-Rino simţea că se prăbuşeşte de oboseală. Încă din prima zi când văzu deşeurile şi le simţi mirosul îşi dădu seama că îi va fi greu. Dar de abia de aici încolo simţi el cât de grea, şi de ce nu, neplăcută, era meseria lui Raton Gunoierul. Seara bietul rinocer nu mai era alb, ci negru. Avea impresia că toate mirosurile acelea îngrozitoare se lipeau de el. îi era ruşine să mai vorbească cu vreun prieten, ca nu cumva

acesta să îşi dea seama cât de urât miroase bietul Dino-Rino. Ar fi dat orice ca Piuliţă să se însănătoşească mai repede, ar fi preferat să stea mai multe ore la şcoală, ar fi făcut orice numai să poată scăpa de munca aceasta grea, urât mirositoare ce devenise pentru el o corvoadă chinuitoare.

— Nene, îl întrebă într-o zi, ţie îţi place meseria dumitale?

— De, băiete, ştiu şi eu ce să zic!? În viaţă nu faci numai ce îţi place, faci de cele mai multe ori ceea ce este nevoie să faci, ceea ce poate fi bun nu numai pentru tine, ci şi pentru ceilalţi. Meseria mea nu este una grozavă, dar fără ea toţi ceilalţi locuitori ai pădurii s-ar îmbolnăvi şi ar muri din cauza murdăriei. Astfel mă salvez pe mine, pe Piuliţă şi pe tine chiar, şi pe toţi ceilalţi. Da' ia spune-mi, deja dai bir cu fugiţii?

— Aaa, nu, nu! ziceam şi eu aşa! dădu el înapoi. Acum era prea târziu pentru a renunţa. De fapt îşi dădu seama că munca lui Raton Gunoierul e cu mult mai grea şi mai plictisitoare decât munca unui elev, şi nu era nici pe departe aşa cum şi-o imaginase ca o brăţară de aur la una din încheieturile sale. Abia acum i se lumină mintea. Tot ceea ce faci dacă e folositor, şi îi ajută pe alţii, orice muncă, oricât ar fi de neimportantă, te înnobilează, tot aşa cum aurul te împodobeşte.

Când Piuliţă se întoarse, Dino-Rino exclamă fericit:

— Vino bătrâne şi ia-ţi postul în primire. Îţi cedez cu bucurie această „brăţară de aur”. Eu mă duc să o iau pe a mea.

Iar seara, când mama îi puse dinainte o ciorbă de frunze a cărei aromă îl ameţea pe bietul pui obosit de atâta muncă, spuse bucuros:

— Îţi mulţumesc, mămico, pentru că îţi faci atât de bine meseria. Mâncarea pe care o găteşti este atât de gustoasă.

Mama îi zâmbi mulţumită. Puiul ei a învăţat o lecţie atât de importantă pentru viaţă.

Aşezându-se în pătuţul lui cald din muşchi pufoşi şi petale de flori de câmp, Dino-Rino îşi mai aminti şi cuvintele bunicului Arici: „Băiete, Biblia spune că «Leneşul nu-şi frige vânatul, dar comoara de preţ a unui om este munca»”. „Da, îşi spuse în cele din urmă Dino-Rino, comoara cea mai de preţ este munca”, şi adormi gândindu-se la ziua următoare când va intra pe porţile şcolii însă nu în silă ca până acum,

ci cu bucurie ştiind că ceea ce învaţă acolo este „brăţară de aur”.

Xotul are un început şi un sfârşit

Da, dragii mei prieteni, totul are un început şi un sfârşit. Ce vrea să însemne asta? Ei bine, asta înseamnă că şi momentul în care ne luăm rămas bun de la Dino-Rino a sosit.

Dino-Rino este acum un rinocer mare, şi pentru el multe s-au schimbat, la fel cum şi pentru unii dintre voi s-au schimbat multe atunci când v-aţi apropiat de vârsta adolescenţei.

Ar fi mai multe întâmplări din copilăria lui Dino-Rino de povestit, însă cu aceasta vom pune capăt povestirilor din Pădurea Aventurilor.

Dino-Rino se pregăteşte de plecare. Pentru toţi puii de rinocer, vine o vreme când trebuie să arate că au crescut, şi atunci trebuie să plece din confortul călduţ al cuibului părintesc şi să-şi găsească singuri de mâncare, într-un cuvânt să se descurce singuri. Mamele lor n-au voie să se apropie de ei timp de câteva săptămâni, iar rinocerul şef, Corn-înalt, veghează ca acest lucru să se realizeze. După ce aceste săptămâni trec, tinerii rinoceri se pot întoarce, dacă vor, în cuibul părintesc. Însă în Pădurea Aventurilor nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Puiii s-au întors doar pentru a-şi vizita părinţii.

Şi pentru Dino-Rino a sosit vremea să plece. E trist şi se simte singur. Mama îl încurajează, cu toate că şi în ochii ei joacă uneori câteva umbre de lacrimi. Însă mama ştie că băiatul ei are nevoie să crească, şi mai mult de atât, ea trebuie să-l ajute să se maturizeze.

E o zi deosebită, căci cei mai buni prieteni ai lui Dino-Rino se grăbesc să pregătească o mică petrecere de rămas bun. Toţi puii trec mai devreme sau mai târziu prin experienţa despărţirii de copilărie.

Cu toţii se gândesc ce cadou să-i ofere lui Dino-Rino, ceva ce să-i fie util în aceste săptămâni în care nimeni nu-i va putea da vreo mână de ajutor. S-au adunat la sfat.

— Eu, zise Bobiţă-Oac, am să-i dau o perinîţă din muşchi pufoşi.

— Da, şi-ar mai avea nevoie şi de o pătură, nu-i aşa? adăugă şi Miko-ţestoasa.

— Apoi mai are nevoie de nişte farfurii din scoarţă de brad, farfurii pe care i le voi da eu, zise Piuliţă.

Şi uite-aşa, fiecare prieten al lui Dino-Rino aduse câte ceva, lucruri de care Dino-Rino va avea nevoie.

Seara petrecerii de despărţire a sosit. îmbrăcaţi elegant, însă cu feţe cam lungi şi triste, prietenii lui Dino-Rino se adunară în poieniţa din faţa casei lui Dino-Rino. Poieniţa era superb aranjată, cu baloane colorate, cu licurici ce sclipeau ca nişte steluţe pe frunzele copacilor. Greieruş-Scripcarul îşi pusese fracul cel nou şi veni şi el să-i ofere lui Dino-Rino ce avea mai de preţ, cântecele lui. Mai veniră să-i aducă daruri lui Dino-Rino şi doctorul Ciocănitoare, bunica Iepureştilor, bunica Ariceştilor. Familia Albinuţelor sălbatice îi aduse corole de nuferi imperiali pline-plinuţe cu miere dulce şi aromată, proaspătă.

Însă de sus, acolo unde lumina licuricilor nu ajungea, madam Bufniţa privea înciudată tristeţea celor din poieniţă. Nu înţelegea cum de puteau fi atât de trişti, când Dino-Rino se va întoarce peste câteva săptămâni. Îşi scutură penele îmbufnată:

— Huu! ce mai animale fricoase… Doar nu pleacă pentru totdeauna. Se impune o lecţie… Huu! Huu! cu siguranţă că se impune o lecţie. Şi zicând asta numai ce se lăsă domol în poieniţă. Lumea adunată acolo muţi de mirare. Toţi o ştiau singuratică şi tare cărpănoasă. Nu le venea să creadă că toc

mai madam Bufniţa a venit şi ea la petrecere.

— Dino-Rino, zise ea, am pentru tine o surpriză care cred că va înveseli puţin petrecerea.

Şi zicând acestea, lăsă să-i scape din gheare o cutie.

— Să nu mă uiţi, Dino-Rino! şi madam Bufniţa se pierdu în întunericul pădurii.

Dino-Rino ridică cutiuţa. Asta îi amintea de cutia în care madam Bufniţa ascunsese Nevoia.

„În cele din urmă nici nu e atât de rea pe cât se spune”, îşi zise Dino-Rino.

— Haideţi băieţi să vedem ce e în cutiuţă!

Puii se adunară ciorchine în jurul lui Dino-Rino şi a cutiuţei sale. Până şi mama lui Dino-Rino şi bunica Ariceştilor şi Iepureştilor au venit lângă el pentru a vedea mai bine ce se află în cutiuţă. Cu toţii ştiau că madam Bufniţa nu face niciodată cadouri. Dino-Rino deschise capacul, însă înăuntru se mai afla un capac pe care nu-l putea scoate. Privind mai atent descoperi că pe capac se afla un buton.

— Haide odată, apasă butonul să vedem ce se întâmplă! izbucni nerăbdător Şterpelici.

Dino-Rino apăsă pe buton şi vrrr! din cutiuţă ţâşni un jet de apă rece udându-i pe toţi ce se adunaseră în jurul lui. După un moment de stupoare generală lumea izbucni în râs. Erau uzi, iar hainele cele mai frumoase atârnau scofâlcite. Pana de struţ din pălăria bunicii Iepureştilor atârna plouată în jos, iar batista aranjată de la reverul lui Şterpelici semăna acum cu o zdreanţă. De sus, din întuneric se auzi:

— Fiţi veseli! Şi mâine e o zi, iar Dino-Rino e un băiat de ispravă. Se va întoarce cu bine. Nu aveţi niciun motiv de supărare. Voi nu ştiţi că „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele", după cum spunea înţeleptul Solomon. Bucuraţi-vă totdeauna… Huuu! Cu bine băiete, şi să te întorci sănătos, iar din frunziş nu se mai auzi decât fâlfâitul aripilor puternice ale bufniţei.

— Are dreptate, mă voi întoarce cu bine.

Şi au petrecut restul serii în pace şi plini de bucurie.

Lui Dino-Rino îi spunem deocamdată: La revedere!

Ei ce ziceţi, v-au plăcut întâmplările lui Dino-Rino? Dacă da, să nu fiţi trişti. În curând Bunica Alma ne va povesti câteva întâmplări din viaţa nepoţeilor ei.